

මෙම කෘතිය කතුවරයාගේ පූර්ණ අනුමැති සහිතව
sinhalaebbooks.com වෙබ් අඩවිය විසින්
පාඨකයන්ගේ කියවීම උදෙසා නොමිලේ බෙදාහරින ලද කෘතියකි.

Published with Author Consent.

1 කොටස

" අත්තමිමා.. අත්තමිමා.. "

" මොකද කෙල්ලේ බේරිහන් දෙන්නෙ.. "

" මං වැවට ගිහින් තෙලුම් මල් කඩන් එන්නම්.. හවසට පත්සලට යන්නත් ඕනෙනෙ.. "

" පරිස්සමෙන් ගිහින් වරෙන්.. "

අත්තමිමටත් කියල මං වැවට යන්න පිටත් වුණෙ තෙලුම් මල් මිටක් කඩන් එන්න කියල..

මං ගැන කිව්වොත් මගෙ නම තේජා..නාම වයස 18 ක් වුණු මට මගෙ පවුල කියල ඉන්නෙ මගෙ අත්තමිමා විතරයි..

වැවට යන අතරමගදී මට හම්බුනෙ කමලා තැන්ද..

" ආ ලුමිස්සි කොහෙදැ මේ යන්නෙ.. "

" වැවට යනව තැන්දෙ.."

" අම්මා අප්පා තැනි මුසලි.. කොයිවෙලෙ බැලුවන් මුතට මුනිවිච්ච වෙනව උබව.. "

කොච්චර හිත රිදුනත් පොඩි කාලෙ ඉදන්ම ගමෙ අයගෙ මේ අවලාද අහල අහලම මට දැන් පුරුදුයි..

" මං යන්නම් තැන්දෙ.. "

කියාගෙනම මං ඉක්මනින් එනනින් ආවෙ තවත් එකත ඉන්න උවමනාවක් තැනි නිසා..

මිනිස්සු මට කොච්චර කතා හැදුවත් මගේ අත්තමිමා හැමදම
කිව්වේ දැනිස්සෙන් පල්ලෙහාට නියෙන කොන්ඩෙයි ඔය ලස්සන
මුතයි නිසා උන් ඉරිසියාවට තමයි ඔය කතන්දර කියන්නේ
කියල..

කවුරු මොනා කිව්වත් හොඳට ඉගෙනගෙන ලොකු කෙනෙක් වෙලා
අත්තමිමව රැජිනක් කරවන්නයි මගේ එකම බලාපොරොත්තුව
වෙලා තියෙන්නේ..

ගුරුපාර දිගේ හෙමිත් හෙමිත් අඩිය නිය නිය ගිය මට දැනුනේ
මගේ පිටිපස්සෙන් කවුරුහරි එන සද්දයක්... පිටිපස්ස හැරිල
බැලුවත් කවුරුත් හිටියේ නෑ..

" මටත් පිස්සු හැදීගෙන එනවද කොහෙද.. "

ඔලුවට එකක් ගහගන්න මං එහෙමිම වැටට ගිහිමි ඔරුවට
තැග්ගේ තෙලුම් මල් කඩාගන්න..

තෙලුම් මල් කඩන අතරෙන් මං කල්පනා කර මගේ පිටිතේ
ගැන..

ප්‍රශ්න .. ප්‍රශ්න .. ප්‍රශ්න විතරමයි....

කවද සැතපීම ලැබෙයිද..

කල්පනා කර කර හිටපු මට දැනුනේ එකපාරටම ඔරුවේ
සමබරතාවය තැනිවෙලා යනව වගේ හැඟීමක්..

ඔරුව පෙරලෙන්න ඔන්න මෙන්න තියෙද්දි මං ඇස් දෙක
පියාගන්නේ මගේ අත්තමිමගේ මුත මගේ ඇස් ඉස්සරහ මැව් මැව්
පෙනෙද්දි..

විනාඩි කිහිපයක් ගෙවුනත් කිසිම දෙයක් නොවුන නිසා මං
හෙමිත් සැරේ ඇස් ඇරල බැලුවා..

ඔරුව නිවුණ විදියටම වැව මැද්දේ නිවුනා.. මට හිතාගන්න බැ
මොකක්ද උනේ කියල..

හිතෙ ගැස්ම වැඩිවෙද්දි මං අත ඉක්මන් කරල නෙළුම් මල් ටිකත්
කඩත් ගෙදරට ගියා..

අත්තම්මත් එක්කම ලැස්තිවෙලා ආවෙ පත්සලට.. හිත නිවෙත
එකම තැන..

නෙළුම් මල්ටිකත් පූජා කරල මං බෝධිය ඉස්සරහින් වාඩිවුණේ
හිත සන්සුන් වෙත එකම තැන මෙනත නිසා..

ඇස්දෙක පියාගත්තු මට දැනුනේ මගෙ ළඟින් සීතල හුළං පාරක්
එකපාරටම හමාගෙන යනවා වගේ..

ඒක හරිම අමුතු හැඟීමක්..

" කෙල්ලෙ යමත් බෝධිය තාවත්ත.. "

කල්පතා ලෝකෙ හිටිය මං පියවි ලෝකෙට ආවෙ අත්තම්මගෙ
කටහඬින්..

අපි දෙන්නා බෝධිය තාවලා.. බුදුන් වැදල.. ලොකු හාමුදුරුවෝත්
මුතගැහිලා ගෙදර එන්න පිටත්වුනා..

02 කොටස

දෙන්නන් එක්ක පත්සලෙන් එළියට එද්දි හවස හයහමාරත් පහු වෙලා.

කළුවරේම අත්තමිමවත් අල්ලගෙන පත්සලේ ඉඳන් ගමට වැටිලා නියෙන ගුරුපාර දිගේම ඇවිදන් ආවේ කවදන් අපේ ගමේ නියෙන අත්බූන අසාමාන්‍ය නිස්කලංක බවෙන් මගෙ හිත ගැහෙද්දි.

ඒත් එක්කම මගෙ ගාවිත්ම හුළගක් හමත් ගියේ පාර දෙපැත්තේ ගස්වල කොට පාරට වට්ටගෙන.. ඒ හුළග මට දැනෙන්නෙ මං ගාවිත්ම තැවතුනා වගේ.

කවිදෝ ලගින් ඉන්නව දැණුනු නිසා පිටිපස්ස හැරිලා බැලුවා.. තැ කවුරුත් තැ.. ඒත් හිත හරි කලබලයි.. මම පිටිපස්ස බලනවා දැක්ක අත්තමිමා

"මොකද කෙලී"

"තැ අත්තමිමා නිකමි"

"කාරි තැ කාරි තැ පය ඉක්මන් කොරලා යමත් "

අත්තමිමා එගෙම කිව්වෙ ඇතිමි පේන පොල් වත්ත මැද නියෙන අමුතු බංගලාව පේන්න ගද්දි.

මේ ගමේ නියෙන අත්බූනම දේවල් අතරින් මගෙ හිත වැඩියෙන්ම ගැස්සෙන දැක්කත් මොකක්දෝ හැගීම් ගොන්නක් හිත අස්සෙ තෙරපෙන තැනක් තමයි මේ බංගලාව.

අක්කර පහක විතර පොල් වත්තක් මැද මහා විශාල බංගලාවක් වෙච්ච මෙ බංගලාවේ මිනිස් වාසයක් තමි මට තේරෙන කාලෙ ඉඳන්ම තිබුනේ තැ.. මහා පෞරාණික බවක් ගාමිබිර බවක්

එක්කම එතන වැඩියෙන්ම තිබුනෙ මහා අත්වූන බවක් කිව්වොත් මම හරි.

බංගලාව දිහාම බලගෙන ගිය මට පෙනුනේ බංගලාවෙ උඩ තට්ටුවෙ ජැනේලයක් ගාවින් සුදු පාට එළියක් එක්කම කවිදෝ අපහැදිලි මුණක් එක කෙලින්ම මං දිහා බලන් ඉන්නවා.

ඒත් එක්කම මගෙ කකුල් දෙකත් ලොක් වෙලා මාව වෙවිලන්න ගත්තේ අත්තමිම බය වෙල මම දිහා බලද්දී.

"මොකද කෙලී මේ වරෙන් යන්න මතනිමි ඉක්මනට "

"අත්ත..මිමා..ආ..අ..අර.. අතන කවුරු හරි අපි දිහා බලන් හිටියා"

අත්තමිමගෙ පවා මුණ වෙනස් වෙද්දී.එයා ඒ හැගීම් හංගන්

"මෙන්න මෙහෙ වරෙන් කෙල්ලෙ යන්න සිරිල් ආත්තා වෙන්න ඇති"

කියලා මාව එතනිමි ඇදගෙන ගියේ හැමදමත් වගේ දහසක් දේවල් හංගං කියලා මට හොදටම තේරුණා.. මොකද අයිතිකාරයෙක්වත් තැනුව මොකක්දෝ හේතුවකට ඔය වත්ත බලාගත්තෙ සිරිල් අත්තා වෙද්දී එයන් ඔය ගේ ඇතුළට යන්නෙ නැති බව මම විතරක් නෙමේ අත්තමිමා පවා හොදටම දැනන් ඉද්දී.

මාවත් ඇදන් ගිය අත්තමිමා තතර උනේ ගෙයි වැට ගාව.. හනි මට නෙමේ වයසක එයාට.. පව් දෙයියනේ.. ඉතින් මම කොච්චර නිගැස්මකින් උනත් වැටේ හිර වෙන්න ගහල නිබ්බ හරස් පොළු දෙක අයිත් කරලා අත්තමිමවත් අතින් අල්ලන් ගිහින් ගෙයි දොරකඩ මැටි පොලොවෙ වාඩි කරවලා ලී වලින් යාන්තමට අටවලා තිබුණු දොර පළුව ඇරියා.

අත්තම්මාවන් පුටුවෙන් වාඩි කරවලා දෙර පළුවන් වහලා දලා ඉටිපන්දමක් පත්තු කොරන් කුස්සි කැල්ලට ගියේ පත්සල් යන්න කලිම් අතලා තිබ්බ කුරක්කන් පිටි ටිකෙන් රොටියක් පුස්සන්න.

රොටි දෙකකුත් පුස්සගෙන ඉගුරු වූට්ටක් තලලා දලා නේ වූට්ටකුත් වක්කොරන් ගිහිම් අත්තම්මට දීලා.

මම පුරුදු විදියටම ගිහින් ගේ ඉස්සරහ තියෙන ගල්තලාවෙන් වාඩි උනේ ලස්සනට පායලා තියෙන හඳ දිහා බලාගෙන.

රොටියක් එක්ක නේ උගුර උගුර බොන ගමන් මට මතක් උනේ බංගලාව ගාවදි උන සිදුවීම.. ඒත් එක්කම මත් ගාවින් හැමදුම අර හුළගත් එක්ක එන අමුතු සුවඳ දැනෙන්න ගත්තේ මාව ඒ සුවඳට මත් වෙනවා වගේම එතන කවිදෝ ඉන්නවා වගේ දැනෙද්දි.

"මොකක්ද කෙලී ඔය කරන්නේ හැමදුම කියලා තනිපංගලමේ රැට රැ වෙලා ඔගෙ ලගින්න එපා කියලා"

අත්තම්මගෙ ගෝරනාඩුව එක්කම අර සුවඳ ඇතටම යද්දි මමත් දෙර පළුව වහගෙන ගේ ඇතුළට ගියේ හෙට උදෙත්ම ඉස්කෝලෙට යන්න පොත ටිකක් බලගන්න.

3 කොටස

කුප්පි ලාම්පුවත් පත්තු කරන් පොත් ටික ගත්තෙ විභාගෙ හොඳට කරගත්ත ඕනෙ කියන එකම බලාපොරොත්තුව ඇතුව..

" කෙල්ලෙ මගෙ කොන්ද ඇදුම් කතවා.. මං පොඩ්ඩක් ඇල වෙනවා.. උබට හදිසියක් උතොත් කතා කරහමි.. "

" ඉන්න අත්තමිමෙ මං තෙල් ඩිංගක් ගාත්තමි.. "

" ඕත්තැ කෙල්ලෙ උබ ඉස්කෝලෙ වැඩ කරහන්කො.. "

" තෑ තෑ එත්තකො අත්තමිමෙ.. "

අත්තමිමගෙ කොන්දෙ තෙල් ගාපු මං අතත් හෝදත් ඇවිත් වාඩිවුනේ පාඩම් කරන්න..

ආයෙමත් අර තත්තාඳුනන සුවඳ මගෙ තහයෙන් ඇතුල් වෙලා ලේ මස් ඇට තහරයක් ගානෙ විහිදිලා ගියා වගේ මට දැනුනා..

ඇස් දෙකක් පියාගෙන දිග හුස්මක් ගත්තු මට දැනුනේ ආයෙමත් සීතල හුළං පාරක් මගෙ ගනේ දැවටිගෙන යනව..

ඔක්කොම දේවල් මතස්ගාන වෙත්තැනි කියල හිතල මං පාඩම් කරන්න ගන්නා.. අත්තමිමට තමි තිත්ද ගිහිල්ලා.. පවි..

පැය දෙකක් විතර පාඩම් කරපු මං පොඩ් විවේකයක් ගත්තෙ එකදිගට පාඩම් කරන්න බැරි තිසා..

ආයෙමත් අර හුළං පාර හමාගෙන ගියේ කුප්පි ලාම්පුවත් නිවෙන්න ඔන්න මෙන්න තියල..

ඒත් එක්කම මට දැනුනෙ කවුරුහරි මගෙ ලග ඉන්නව වගේ හැඟීමක්..

ඒත් කවුරුත් තෑ..

මට මේක තේරෙන්නෙම තෑ.. දැන් ටික කාලෙක ඉඳන් මට දැනෙනව මගෙ ලග කවුරුහරි ඉන්නව කියල.. ඒත් කවුරුත් පේන්න තෑ.. පිස්සු හැඳිගෙන එනවද මන්ද..

ඒත් එක්කම කුස්සිය පැත්තෙන් මොකක් හරි බිමට වැටෙන සද්දයක් ආවා..

" මියොවත් බෝවෙලාද දන්නෑ.. "

කියල හිත හිත මං කුස්සියට ගියෙ කුප්පි ලාම්පුවත් අතේ නියාගෙනමයි..

කොච්චර බැලුවත් බිමට වැටුණු දෙයක් මට හොයාගන්න බැරි උනා..

ආයෙමත් සාලට එන්න ආපු මට ඇහුනේ මගෙ ලඟින්ම තව කෙනෙක් අඩි නියන සද්දයක්.. ඒ සද්දෙ එක්කම මට ඇහුනෙ.. දම්වැල් හෙල්ලෙන සද්දයක්..

එකපාර තැවතුණු මට ඒ සද්දෙ ඇහෙන්නැතිව ගියා.. ආයෙත් අඩිය නියනකොටම ඒ සද්දෙ ඇහෙන්න ගන්නා..

හිත ඇතුළෙන් ආපු ගැස්මත් එක්ක මගෙ කකුල් දෙක ගල් වෙලා වගෙ එකතැන තතර වෙලා..

ඒ එක්කම මට දැනුනේ කාගෙහරි සීතල හුස්මක් මගෙ බෙල්ලට වදිනවා.. ඒ හුස්ම වේගෙන් වේගෙන් වැටෙනවා.. එත් මෙනත කවුරුවත් පේන්න තෑ..

" දෙසියනේ මොනවද මේ සිද්ද වෙන්නෙ.. "

කවුද මේ හැමදම මගෙ ප්‍රභීන් ඉන්නෙ...

" කෙල්ලෙ.. මොකද උබ මේ බය වෙලා වගේ.. "

" මි.. මේ මුකුත් තෑ අත්තමිමේ.. මාත් මේ නිදගන්න එන්න හැදුවේ.. "

මේ දේවල් කියල මේ අභිංසක මනුස්සයව බය කරන්න මට කිසිම උමතාවක් තිබුනෙ තෑ..

නිදගන්න ගියත් තිත්ද අහලකවත් තෑති තරමි..

කියට තිත්ද ගියාද කියලවත් තොදන්නකොට උදේම ඇහැරිල ලිඳ ප්‍රහට ගියේ මුණ හෝදගන්න..

ආයෙමත් මට දැනුනෙ මගෙ ප්‍රහ කවුරුහරි ඉන්නව කියලයි..

" ක්.. කවුද ඔයා.. ඇ.. ඇයි මාව බය කරන්නෙ.. "

" මම තමයි මේස... "

4 කොටස

හරිම ගැඹුරු කටහඬක් මට ඇහුණේ.. බයක් දැනුනත් එයා එක්ක
කතා කරන්න තරම් ශක්තියක් මට ලැබුනෙ කොහෙත්ද කියලා
මට තේරෙන්නෙ නැහැ..

" ඇයි ඔයා මගෙ පස්සෙන් එන්නෙ.. "

" මගෙන් උබට කරදරයක් වෙන්නෙ නෑ කෙල්ලෙ.. මං ඉන්නෙ
උබෙ..... "

මේසගෙ කතාවට බාධා උනේ එතැනට ආව අත්තමිම නිසා..

" කෙල්ලෙ කාන් එක්කද උබ කතා කොළේ"

"ක..කවුරුත් නෑ අත්තමිමේ"

"හ්මි හ්මි කාරි නෑ කාරි නෑ හැබැයි උබ තනි පංගලමේ ගමන්
බිමත් පොඩ්ඩක් අඩු කොර ගන්න ඕනි"

මම මොකුත්ම නොකියා වතුර පනිට්ටුවක් ඇදලා ගත්තේ දැමි
ටික දෙහක ඉඳන් අත්තමිමා පවා මොකක්දෝ දෙයක් හංගන්න
උත්සාහ කරනවා වගේම මොකක්දෝ දෙයකින් මාව ආරක්ශා කර
ගන්න හදනවා කියලා මට දැනෙද්දි.

ඔව් මේ සේරම පටන් ගත්තේ එදා ඉඳන්.. ඒ තමයි මගේ දහ අට
වෙනි උපන් දිනේ දවස.. එදා ඉඳන් අමුතු හුළගක් එක්ක එන
මොකක්දෝ සුවද.. අත්තමිමගෙ වෙනස්වීම්.. මේ ඔක්කොගෙම
ආරම්භය උනේ.. මට මේ වෙනකොටත් තේරිලයි තිබ්බේ මගේ
වට්ටි මොකක්දෝ සිදුවීමක් වෙනවයි කියලා

"ඉක්මන් කොරපත් කෙල්ලෙ උබට දැන් ඉස්කෝලෙට ගාටත්තන් එපායැ"

ඉක්මනට ඉක්මනට මුණකටත් සෝදගෙන අත්තමිමගෙ විත්ත දෙකකුත් සෝදලා ගෙට ගිහිත් කහ ගැන්වුණු සුදු ගව්මත් ඇදගෙන අත්තමිමටත් වැදලා පාරට බැස්සේ ඉස්කෝලෙට යන්න

ගමේ ඉදන් ඉස්කෝලේට වැටිලා නියෙන ගුරු පාර දිගේ මගෙ බාටා සෙරෙප්පු දෙක ඉස්සරහට ඇදෙද්දී මට එහා පැත්තෙන් වරාස් ගාලා නිරිංග පාරකුත් එක්ක බයිසිකලයක් තැවතුනේ මාව ගැස්සිලා යද්දී

ඒ වෙත කවුරුත් තෙමේ දැමි මාස ගාතක ඉදලා මගෙ පස්සෙන් එන සපුමල්.. වෙලාවකට මහා වදයක්

"තේජා තහිත්ත යමු"

"තැ ඕනි තැ සපුමල් තව ටික දුරයි තෙහ්"

"එහෙනම් අපි දෙත්තම පයින් යමු"

කියලා බයික් එකෙන් බැහැල ඒකත් තල්ලු කරගෙන මාත් එක්කම ඉස්සරහට ඇදෙන්න ගන්නා.. ඒත් එක්කම මට දැනුනේ අර හුළගත් එක්ක හමන සුවද.. දෙයියනේ ආයින්

සපුමල් ඉන්න හින්දා වෙනසක් නොපෙන්වා ගියත් දැන් මං ගාවිත්ම ඒ හුස්ම හඬ ඇහෙනවා.. කවිද දෙයියනේ මේ.. ඇයි මෙහෙම කරන්නේ කියල මගෙ හිත කෑ ගහද්දී තවත් ලං උන ඒයා ලං වෙන්න ලං වෙන්න මට දැනෙන්නේ ඇග කපාගෙන යන තරමේ සීතලක් මගෙ බෙල්ල මැද්දට දැනෙන්න ගන්නෙ මගෙ ඇගේ හිරුකඩු පිපෙද්දී.

"තේජා"

මම කල්පනාවෙන් මිදුණෙ සපුමල්ගෙ හඬින්.

"අහ්..මිමි..කියන්න සපුමල්"

පුළුවන් තරම් කලබල ගතිය අඩු කරගෙන මම කතා කලා.

"මට ඔයාට දෙයක් කියන්න තියෙනවා"

කියලා ඊට පස්සෙ ඒ අත තැවතුනෙ මගෙ අත පටලවගෙන.

ඒත් එක්කම අර හුළග මගෙන් ඇතට ගියේ හුළං තගන හඬෙන් මට පණිඩුඩයක් කියාගෙන.

"මං ඕකා ගැන බලාගෙන්නමි"

ඔව් ඒ හුළං හඬ කිව්වේ ඒක දෙයියනේ.. ඒත් එක්කම සිතියට ආපු මම සපුමල්ගෙ අතත් ගසලා දලා එක පිම්මට ඉස්කෝලෙට ගියේ මේ වෙන දේවල් මගෙ ඔළුවට ලොකු බරක් වෙද්දිත්.

ඉස්කෝලෙ පවා යාලුවෙක් කියන්න තරම් කෙනෙක් තැනි මම පුළුවන් තරම් සන්සුන් වෙලා පාඩම් ටික අහ ගත්තේ කවද හරි දවසක මගෙ අත්තමිමව ලස්සනට බලාගන්න ඕනි නිසා.

ඉස්කෝලෙ ඇරිලා ඉක්මනට ඉක්මනට ගෙදර ගාවට ගිය මට වැට ගාවදි හම්බ උනේ අපේ ගෙදර කඩුල්ල පාත් කරගෙන එළියට යන සිරිල් අත්තව.. එක බැල්මක් විතරක් මට හෙලපු සිරිල් අත්තා දිගටම බංගලාව පැත්තට ඇදුනා.

සිරිල් අත්තා ඇයි මේ අත්තමිමව හම්බ වෙන්න එන්නේ.. බංගලාව තරම්ම සිරිල් අත්තගෙන් අත්වූන බවක් තියෙනවා කියලා මට තේරුනේ මට තේරෙන වයසෙදීමයි..

මොකද කවදවත් ගම්මු එක්ක කතාවට නොයන සිරිල් අත්තා
එක්ක අපේ අත්තමිමා එක්ක මොකක්දෝ රහසක් තිබුණා..
කවදවත් මං ඉන්න වෙලාවට තාවත් අපේ ගෙදරට මාසට
පාරක්වත් සිරිල් අත්තා ඇවිත් ගියා.. හැබැයි ඒ ඇයි කියන්න
කවදවත් අත්තමගෙන් මට අහගන්න පුළුවන් කමක් තිබ්ලා නෑ..
මොකද පොඩි කාලෙ ඉදන්ම අත්තමිමා මට පුරුදු කලේ එයා
නොකියන දෙයක් භාර අවිස්සලා මට අහන්න එපා කියලයි.

සිරිල් අත්තා වංගුවෙන් හැරෙනකන්ම ඒ දිහා බලාන
කල්පතාවෙන් හිටිය මම කඩුල්ලෙන් පැනලා ගේ පැත්තට ගියා.

බැග් මල්ලන් ලී පුටුවක් උඩින් තියලා කාමර කැල්ලෙයි කුස්සි
කැල්ලෙයි බැලුවත් අත්තමිමා හිටියේ තැනි තිසා පිළිකන්නට
ගියේ.. අත්තමිමා මට පිටිපස්ස හරවලා ගල්තලාවෙ වාඩි වෙලයි
හිටියේ.. මම ගිහින් උරහිස්සෙන් අත තියපු පාර බය වෙලා
හසියෙන් හුස්ම අල්ලන ගමන් අත්තමිම ඉස්සරහ බැලුවේ

"අ..අ..අත්තමිමෙ ඇයි මේ"

"ත්..නෑ කෙලී මම මේ වෙත කල්පතාවක හිටියේ උබ ගිහින් බතල
අලයක් තමිබලා ඇති පොල් තලයක් ගාත් ඒක කාපමි"

මොකුත්ම නොකියා කුස්සි කැල්ලට ගියත් සිරිල් අත්තා එත
දවසට අත්තමිමගෙ ස්වරූපය ටිකක් කලබල උනත් මේ තරම්
බය උන කලබල වෙලා තිබුණු දවසක් තිබුණෙම නෑ.

වෙලාවකට මට හිතෙනවා මට වෙත සිදුවීම් එක්ක මේව එකට
එකක් සම්බන්ධයිද කියලත්.. ඒත් මොනා උනත් මම එකක්
දන්නවා ඒ මොන දේ සිද්ද උනත් මට වෙන්නේ බලාගෙන ඉන්න
එක විතරයි මොකද මේකේ අගක් මුලක් හොයා ගන්න විදියක්
මත් තාම දන්නෙ නෑ

5 කොටස

ඇඟපත හෝදගෙන අත්තමිමා තමිබපු බතලන් කාලා ඉස්කෝලෙ වැඩ කරන්න ගන්නෙ මහත්සිය නොබලාමයි..

" සිරියාවනි තැන්දේ.. සිරියාවනි තැන්දේ.. "

" අත්තමිමේ.. ආත් නිරෝද තැන්ද ඇවිල්ලා.. "

චිත්තෙන් අතත් පිහිද පිහිද අත්තමිමා දොරකොඩට ගියෙ නිරෝද තැන්ද කතා කරපු නිසා..

" බලන්නකො සිරියාවනි තැන්දේ වෙලා නියෙන දේ.. "

" මොකදැ බං උබ මේ කලබලෙන්.. "

" අර කමලා අක්කගෙ පුතා සපුමල් දන්නව නේද.. අර නේජා කෙල්ලගෙ පත්තියෙමයි ඉන්නෙ.. "

" ආ ඉතිමි ඉතිමි.. "

" අනෙ මේ කොළුවා බයිසිකලෙන් වැටිලා කකුල දෙකටම කැඩිලා.. ආයෙ කාලෙකට දෙපයින් තැගිටිනව බොරු.. පව් දෙයියනේ .. "

මොනවද මට මේ ඇහෙන්නෙ.. එහෙම උනේ කොහොමද.. ඒත් එක්කම මට මතක් උනේ මේසගෙ අතතුරු ඇඟවීම.. දෙයියනේ.. !

" දෙයියන්ට ඔප්පු වෙව්වාටෙ.. පව් නිරෝදෝ ඒ අහිංසක කොල්ලා.. "

මට මේකෙ ඇත්ත තැත්ත හොයාගන්න ඕනෙ.. මං හෙමින් සැරෙ ගියෙ ගේ පිටිපස්සෙ නියෙන ගල්තලාව උඩට..

එයා අනිවාර්යයෙන්ම එයි කියන බලාපොරොත්තුව මගෙ හිතෙ තිබුනා..

මං හිතුවා හරි.. ඒ දමිවැල් සද්දෙ.. ඒ සුවඳ මට දැනෙනවා..

" මේක.. "

" මිමි.. "

" ඔයාද ඒක කරේ.. "

" හිමි.. "

" දෙයියනේ ඇයි එහෙම කරේ.."

" උබව උගෙන් ආරස්සා කොරගන්න.. "

" ඇයි එව්වර දඬුවමක් දුන්නෙ.. ඇයි.. "

බෑ මට තවත් කතා කරගන්න බෑ.. කඳුළු තමන්ගෙ පාඩුවේ ගලාගෙන යනවා..

ඒත් එක්කම මගෙ කඳුළු පිහිදැමුනා වගේම ශක්තිමත් අතක් මගෙ බඳ වටා යනව මට දැනුනා..

ඒ සීතල හුස්ම මගෙ උරහිසෙ වදිනව.. අමුතූම හැඟීමක්.. ඒත් මට මෙනතින් යන්න බැරි මොකක්දෝ ලෝබකමක් දැනුනා..

" උබට මේ කඳුළු ගැලපෙන්නැ සුදු මැතිකෙ.. "

ඒ වචනවලට මාව ගැස්සුනේ තෑ කිව්වොත් බොරු..

" මට කියන්න මේස.. කවුද ඔයා.. එතකොට අර සිරිල් ආනා.. ඒ බංගලාව.. මං දන්නව හැමදේටම උත්තර ඔයා ලග තියෙනව.. "

" ඒ හැමදේටම උත්තර උබට කාලෙන් එක්ක හම්බෙයි.. "

" කාලය හැමදේම විසඳනකන් මට බලන් ඉන්න බෑ.. "

" උබට බලන් ඉන්නම වෙනව මැනිකෙ... "

එයාගෙ හුස්ම වේගෙන් වේගෙන් වදිනව.. තරහ ගිහිනිද කොහෙද.. ඒත් මං ඇත්තනෙ කිව්වෙ..

" හම්මි ඒත් ආයෙ සපුමල්ට කරා වගෙ දේවල් කරන්නෙපා.. පව් දෙයියනෙ.. "

" ආත්ම ගාතක් උබෙ පස්සෙ වැටිල ඉන්නෙ උබව එක එකාට දෙන්න තෙවෙයි බොල.. "

දැඩි හඬකින් කියපු එයා මගෙන් ඇත්වෙනව මට දැනුනා.. එයා ඒ කතා කරපු විදියට මට හොඳටම බය හිතුනා.. ඇරත් ආත්ම ගාතක්.. ?

" ආත්ම ගාතක්.. ? "

මට උත්තරයක් ලැබුනේ නෑ..

" මේස.. "

" දැන් ඒකට වෙලාව තෙවෙයි.. "

කියපු එයාගෙ දම්වැල් සද්දෙ ඇතට යනව මට ඇහුනා.. මේ දේවල් මගෙ ඔලුවට බර වැඩියි.. මට තාමත් හිතාගන්න බෑ මේස කියන්නෙ ඇත්තක්ද නැත්නම් මගෙ හිනෙ ඇතිවුණ මායාවක්ද කියල..

මොන දේ උනත් මේස මගෙ ලග ඉන්නකොට එයාව නොපෙනුනත්
මට අමුතුවම හැඟීමක් දැනුනා.. ඒ හැඟීමට මම ආසා කළා..

හවස් වෙලා අත්තමිමා එක්කම මං ලැස්ති උනේ සපුමල්ව
බලන්න යන්න.. මොන දේ උනත් ගමේ අයනේ..

6 කොටස

සපුමල්ව බලන්න යන්න භිතාන අත්තමිමා එක්ක කඩුල්ල
පතිද්දීම වැටේ ගහල තිබුන පොළුවක් ඇවිත් කකුලේ වැදුනේ
භිතා ගන්න බැරි විදියට.. ඇත්තටම ඒක වැදෙන්න විදියක් නෑ.

"මොකද කෙලී උනේ"

"මේක ඇවිත් කකුලේ වැදුනා අත්තමිමේ ආවි..මිමිහ"

"එහෙනම් කෙල්ලේ උබ ගෙදර හිටහන් මම විවහට ගොනින්
එන්නමි"

කියල අත්තමිමා මාව ගෙයින් වාඩි කරලා දෙරන් අඩවන්
කරගෙන ගියේ.

ඔව් මම බලාපොරොත්තු උන දේ ඒ හඬ ඒ සුවඳ ආයෙමත්.

"මේස ඔයා තේද ඒක කරේ "

"ඔව් උබ මොකටද ඌව බලන්න යන්නේ උබව තවත්තයි මම
ඒක කොලේ"

එහෙම කියලා එක පාරටම මට දැනුණේ සීතල රළු අතක් මගේ කකුල දිගේ යනවා.. ඒත් එක්කම කකුලේ නිබුණ වේදනාව පහව ගියා.

"දැන් හොඳයි නේද"

"මිමිමි ඒ..ඒත් ඇයි ඇයි මේවා කරන්නේ"

කියල අවසන් කරනවත් එක්කම මට ඇඬෙන්න ගත්තේ ඉති ගගහා

"උබ දිගින් දිගටම මෙහෙම ප්‍රස්ත අහ අහා වැලපෙනව නම් උබේ ගාවට මම තැවින් ඉන්නම්"

කියලා ඒ හඬ මගෙන් ඇතිත් ඇතටම ගියා.. අතේ යන්න එපා කියලා කෑ ගහලා කියන්න හැදුවත් බෑ ඒ කවිද කියලවත් මම දන්නෙ නෑ.

ඔව් මම එකක් දන්නවා අවුරුදු දහ අටක් තනියම ජීවත් උන මම ඒ හඬට ඒ සුවදට ආස වෙලා.. මොකද මගේ තනියට ගිය දවස් ටිකේම ලගින්ම හිටියා.. ඒ සීතල ඇතුලේ මට මහා ආරක්ෂාවක් දැනෙන්න අරගෙනයි තිබුණේ.

මම එහෙමිම පැදුර එලාගෙන ඔලුව නියා ගත්තේ මේ දේවල් එක්ක ඔලුව පුපුරන්න ඊදෙන්න ගද්දි.

ටික වෙලාවකිම මට ඇහැරුණේ සීතල අතකින් මගේ ඔලුව අතගානවා දැනුණ නිසා.. ඔව් එයා ඇවිත් ආයෙමත්.. ඉතින් මමත් නිදි වගේම හිටියෙ ඒ තාදුනන සෙනෙහස හින පුරා විදින ගමන්

"මැනිකෙ මම දන්නවා උබ ඇහැරිලා ඉන්නේ ඒත් උබ අහන ප්‍රශ්නවකට උත්තර දෙන්න අසිතියක් මට නෑ.. ඉතින් වෙන දෙයක් බලාගෙන ඉදිමි.. මේ ඔක්කොම විසඳෙයි අනික බංගලාවෙ තියෙන ත්....."

මේස කියන්න ගියපු දේ තැවතුනේ අත්තමිමගෙ අඩි සද්දෙ ඇහෙද්දි.

"මොකද් කෙලී උබට උතද කකුලෙ අමාරුව මොකද දැන්"

"නෑ අත්තමිමේ ඒක හොදයි පොඩ්ඩක් ඔලුව බරයි වගේ"

"හ්මි ඉදිත්කො මම ගිහිත් වෙතිවැල්ගැට කොත්තමල්ලි ටිකක් තමිබලා ගන්න ඔය කෝකටත් හොදයි නෙහ්"

ටික වෙලාවකින් අත්තමිමා කොත්තමල්ලි එකක් තමිබත් හකුරු කැල්ලකුත් එක්ක මගෙ අතට ගෙනත් දීලා මං ගාවිත් ඉද ගන්නේ කතාවකට මුල පුරන්න බව මට තේරුනා.

"පව් අර සපුමල් කොළුවා වෙද මහත්තා කියපු හැටියට තමි සැහෙන කාලයක් ඇවිද ගන්න බැරි වෙයිලු"

දෙයියනේ මත් හීන්දු මෙව්වර කාලෙකට කරදරක් වෙලා නෑ ඒත්

"අනේ එහෙමද අත්තමිමෙ මොකක්ද වෙලා තියෙන්නෙ"

"අනේ මන්ද කොළුවට හරියට සිතියක් පතක් නෑ වෙද මහත්තයා ගාවට ගෙනියද්දි සෝමේ මල්ලිට කියලා තියෙන්නේ කවුරු හරි තල්ලු කලා වගේ එයාටවත් තවත්ත ගන්න බැරි වේගෙකින් බයික් එක ඇදුනයි කියලා"

" පව් අත්තමිමා. ඒත් ඇයි සිතියක් පතක් නෑයි කිව්වෙ"

"කොළුවා මොනාට හරි බය වෙලන් නියෙනවා ඔං හවස් වරුවේ පත්සලට එක්කන් යනවයි කිව්වා පිරිත් ටිකක් කියාගන්න"

"ඒ මොනාටැයි අත්තමිමා බය වෙලා නියෙන්නේ"

"දන්නෙ තැද්ද ඉතින් ඔය යස්ස ප්‍රේත එක එක එව්වා"

එහෙම කියද්දින් මගෙ ඇගෙන් හිරිකඩු පිපුනෙ ඇත්තටම මේස මොන වගේ කෙනෙක්ද කියන්නවත් දන්නෙ නැති නිසායි.

"හ්මි හ්මි උබ බය වෙන්න ඔති තෑ ගිහින් ඇගපත සෝදගෙන නිද ගනිමිකෝ."

ඇගපත සෝදගන්න අත්තමිමන් ගිය නිසා මේස ආවා කියන්න සේයාවක්වත් හොයා ගන්න බැරි උනා.

පොත් පත් ටිකක් බලලා නිද ගන්න මට පාන්දර එකට විතර ඇහැරුනේ වූටි ලී ජැනේලේ හුළගට ගැස්සී ගැස්සී බිත්තියෙ වදින සද්දෙට.. එතනට ගිහින් ජැනේලෙ වහන්න හැදුව මං දැක්කේ ඇතිත් පේත බංගලාව තෑ වෙනදා වගේ තෙමේ වෙනසක්.. දෙසියනේ ඔව් එදා වගේම කවුරු හරි බලාගෙන හිටියා මං දිහාම එක කෙලින්.. ඒත් එක්කම මගෙ ගාවින් පුරුදු සුවද ඒත් එක්කම ජැනේලේ ගාව අර රුව තෑ .

"මේස"

"මිමිමි.."

මොකුත් කියන්න කලින්ම කවදවත් තැනිව ඒ සීතල නොල් තැවතුනේ මගෙ කොපුලක.. ඒ හැගීම මට ඇත් වෙන්න හිතුනෙ නෑ.. මගෙ අත් ඒ පිට දිගේ යද්දි ඒ රළු අත් මගෙ බෙල්ල ඉදන් පහලට ගියේ යන්නත් සිටීගෙන.

ඒ තොල් මහත්සියෙන් තවතිද්දි මට හති වෙද්දි ඇත් උනේ

"මේම වෙන්නෙ දෙන්න එපා චූටි මැනිකේ ආසිත් "

වෙව්ලන හඩකින් එහෙම කියපු එයා ඒ සුවද ඇතිත් ඇතටම ගියා.. මට තිත්ද ගියේ කියටද කියන්න මට මතකයක් තිබුනේ නෑ.

7 කොටස

උදේ අත්තම්මගෙ හඬින් ඇහැරුණු මම දියරෙද්දත් පටලන් ලීඳ ලඟට ගියෙ ඇඟපන සෝදත් ඉස්කෝලෙට යන්න..

ඊයෙ උන එකම සීරීමකවත් ලකුණු මගෙ ඇඟ පේන්න නැහැ..

" කොහොමද එහෙම උනේ.. "

" මොකද මැනිකේ.. "

කන ලඟින්ම කොඳුරපු විදියට මාව ගැස්සුනා.. අනේ තිබ්බ පනිට්ටුව මහා සද්දෙන් ලීඳ ඇතුළට වැටුනා..

" ඔයා මාව බය කරා මේස.. "

පපුවට අතකුත් තියත් මං කියද්දි ඒ රළු අතක් ඇවිත් පැටලුනේ මගෙ අතින් අනේ..

" ආයෙ එහෙම වෙන්න මැනිකෙ.. "

මාව ගල උඩින් වාඩි කරපු එයා මාව හේදෙව්වා.. හෝදගෙන පය ඉක්මන් කරල ඇවිත් මං ලැස්ති උතා..

" කෙල්ලෙ.. "

" ඇයි අත්තමිමෙ.. "

" උබ මොකක් හරි ප්‍රශ්නෙකද ඉන්නෙ.. "

" මි..මං.. නෑ එහෙම නෑ අත්තමිමෙ.. ඇ.. ඇයි එහෙම ඇහුවෙ.. "

" නෑ නෑ මොකවත් නෑ කෙල්ලෙ.. පරිස්සමෙන් ගිහිත් වරෙන්.. "

අත්තමිමටත් වැදල මං පිටත්වුණෙ අත්තමිමා මොනවද මෙව්වරට මගෙන් හංගන්නෙ කියල හිතන ගමන්..

ගුරුපාර දිගෙ ඇදෙමින් හිටිය මගෙ සෙරෙප්පුව පැටලිල වැටෙන්න ගියේ හිතන්නවත් වෙලාවක් නොතියා.. ඒ එක්කම ඒ ශක්තිමත් බාහුවක් මාව අල්ලගන්නෙ මාව බිමට වැටෙන්න නොදි බේරගනිමින්..

" සිහියෙන් හිටපත් මැනිකෙ.. "

මං දැන් දන්නව එයා හැමදේකින්ම මාව ආරක්ෂා කරනවා.. ඒ වගෙම ඒ උණුහුමට ඒ ආරක්ෂාවට මං හරි ලෝබයි..

ඉක්මනින් ඉස්කෝලෙට ගියපු මට නම් අද හොඳ දවසක් කියලයි හිතුවෙ..

අද අලුතෙන් ගමට ආපු නගරෙ මහත්තුරුන්ගෙ දුවව අපෙ ඉස්කෝලෙට බාර දුන්නා..

එයා ඉන්නේත් අපේ පත්තියෙමයි.. එයාට වාඩ්වෙන්න හම්බුනේ මගේ එහා පැත්තෙන්..

" හායි මම සේයා.. එතකොට ඔයා.. "

සිනාමුසු මුතෙන් ඉන්න ඒ ගැනු ලමයා තමි හරිම හුරුබුහුටයි..

" මම තේජා.. "

" වාචි හරිම ලස්සන තමක්.. i like it "

ඉස්කෝලේ ඉවර වෙන වෙලාව වෙනකොට සේයා මගේ හොඳම යාලුවෙක් වෙලා ඉවරයි.. හරිහමන් යාලුවෙක් තැනි මට ලොකු සතුටක් දෙනුනා..

ඉස්කෝලේ ඇරිල ගෙදර එන්න පිටත්වුනේත් මම හරිම සතුටෙන්.. මොකද දැන් මටත් යාලුවෙක් ඉන්නවනෙ..

" මැනිකෙගෙ මුනෙ මෙහෙම භිතාව දකින්නත් ආසයි.. "

මට තවත් හයිසෙන් භිතා ගියා..

" දන්නවද මේස.. මේ අවුරුදු 18 ටම අද මට යාලුවෙක් හම්බුනා.. ඉනිමි මට සතුටුයි.. "

" ඉක්මනින් උබට සතුටු කාලයක් ලැබෙයි මැනිකෙ.. "

කියපු එයා ඇතට යන සද්දේ මට ඇහුනා..

ගෙදර ගිහිත් ඇඟපන හෝදගෙන කාලා පොත් පාඩම් කරල මං හිමිත් සැරෙ ගියෙ ගේ පිටිපස්සෙ ගල්තලාව උඩට..

උබ නම් ඇබ්බැහියක් මේස..!

8 කොටස

ගල්ලාවෙ ඉඳන් හිටිය මම දැක්කේ ඇතින් දුවගෙන වගේ එන සිරිල් අත්තව මාව දැක්කත් නොදැක්ක ගාතට කඩුල්ලෙන් පැනලා අත්තමිමව හොයන් ගියා.

හිමිට ගේ ඇතුළට ඊංග ගත්තේ අද නම් මොකක්ම හරි දෙයක් දැනගන්නවා කියලා හිතාගෙනමයි.

"ඔව් ඒ කෙල්ලවත් අරන් හදා ගන්න දුන්නු විජේලා මෙහෙ ඇවිදිල්ලා"

"හත්තිලව්වේ ඒ කියන්නේ තාම උන් දන්නෙ නෑ ඒ කෙල්ල තෙමේ නියම උරුමක්කාරි කියන්න"

"ඔව් උන් ඕක දැනගත්තේ ඇමති උන්දැලත් මෙහෙට ඇවිදිල්ලා කෙල්ලව හරියටම දැක්කොත් තමයි"

"අපි එදා ඒ කෙලිගෙ ඉතේ මොට්ටුවෙන් ලප තිබ්බ බව ඇත්තයි"

" ඒත් ඔය ලපයක් ගැන විජේලා දන්නෙ නෑ නොවැ උන් දන්නෙ උන්ට අවුරුදු දහ අටක් වෙනකම් ලමේක් හදා ගන්න දුන්න විත්තිය විතරයි තෙහ්"

දෙසියනේ මොනාද මෙයාල මේ කියවන්නේ..මොන උරුමක්ද.. ලප අතේ දෙසියනේ ඔය කියන විදියෙ ලප තුනක් මගෙ ඉතේ තියෙයි නොවැ

"හම්මි හම්මි උබ පලයන් සිරිලො මොක උනත් අනුශලාට මගෙ කෙලිව මුනිවිවි වෙන්න හොඳ නෑ"

"පව් ඒ දැරිවත් හරි සිද්දේවි කෙල්ල තේජා වගේමයි.. කොහොම හරි විජේලට ඇත්ත විස්තරේ කියල අනුශලාගෙන් ඒ කෙලිවත් බේර ගන්න ඕනි"

"ඔව් ඒකින් මගෙ කොළුවගෙ දරුවෙක් නොවැ.. මෙව්වර කාලෙකට ඇහෙත් දැක්කේ නෑ එකෙක් ලග නියාන අනිකා දුර නියාන කොව්වර නම් දුක් වින්දද මම..කොහොමත් ඕකුත් ලප තුනක් නෑ කියල දැනගන්නම ඒ කෙල්ලට අතැරලා දව්.. ඒත් කියන්න බෑ උන් සත්තු වගේ උන්"

එහෙම කියලා අත්තමිමා වින්නෙත් ඇස් දෙක පිහාගන්නේ එයා අඩනවා කියලා මට ඔප්පු වෙද්දිත්

"හම්මි හම්මි කාරි නෑ කාරි නෑ උබ නාඩා ඉදිත් මෙව්වර කාලයක් අපි උන්නා වගේ ඉතිරියත් හොදින් විසදෙයි"

සිරිල් අත්තා යන්න සැරසෙනවා කියල දැනුනු නිසාන සද්ද නොකර ගිම් අසින් ගල්තලාවෙන් ඉදගන්නා..ටික වෙලාවකින් මත් දිහා එක බැල්මක් හෙලපු අත්තා ඉක්මන් ගමනින් බංගලාව පැන්නට ගියා.

මගෙ වට්ට මොනා වෙනවද කියන්න කිසිම දෙයක් මට නොතේරෙද්දි එක දෙයක් හොඳටම තේරුණා.. ඒ තමයි බංගලාවත් අත්තමිමාත් අතරත් සම්බන්දයක් තියෙනව වගේම ඒකේ මූලික පුරුකක් විදියට මං පත් වෙලා ඒ වගේම මං වෙනුවෙන් තවත් කෙල්ලෙක් අසරණ වෙලා ඒත්.. ඒත්.. අත්තමිමා කිව්වෙ පුතාගෙ දරුවෙක් අතේ දෙසියනේ මගෙ ඔළුව ආහ්..

ඒත් එක්කම මට දැනුණේ ඒ ආත්මිය සුවද.. ඔව් එයා ආවා මට අමාරුම තැත්වලදි මං ගාවිත්ම ඉන්න එයා එනවා.

"මැනිකේ මම දන්නවා ඔයාට මේ සමහර දේවල් දරා ගන්න අමාරු ඇති ඒත් මං ඉන්නකම් බය වෙන්න එපා ඔක්කොම විසඳෙයි"

ඒ වචන හරියට මැජික් එකක් වගේ හරි ඉක්මනට හිත තිවෙනවා.. ඔව් ඒ මම මේ තොදකින හඬ විතරක් ඇහෙන මේසව විශ්වාස කරනවා.

"කෙලී මෙහෙ ආවා නම්"

ඒ හැරිලා මෙහෙ බලද්දි එයා තෑ ඇත්තටම මේ හැමදේම මට ප්‍රෙහේලිකාවක්

"ඇයි අත්තමිමා"

"මට උබට කියන්න දේවල් ටිකක් නියෙනව මෙහෙත් වාඩි උනානම්"

"කියන්න අත්තමිමා"

"මේකයි කෙල්ලෙ උබ දැම් ඇහැට කනට පේන ලමිස්සියක් දැන් ඔය ටවිත් එකට එහෙම උබ යන්න ඕනි තෑ.. ඒ වගේම මේ ගමෙන් පිට අදුරත්තෙ තැනි උන් එක්ක ඇයි හොදැයි නියා ගන්න ඕනිත් තෑ තේරුනාද"

"හොදයි අත්තමිමේ"

ඒකට බෑ කියන්න හේතුවක් තිබුණෙ තෑ.. මොකද මම කවදත් එහෙමය ගමේ කාව උවත් ආශ්‍රය කල්ලේ ගානකටය..ඉදලා හිටල පොතක් ඉස්කෝලෙට මොනා හරි ගන්න ගියොත් මිසක් ටවිම පැත්තෙ යැවෙන්නේද තැන.

ඉතින් මට එය සුළු දෙයකි..රැට කැකුළු හාලේ බතූන් එක්ක ගලේ
කොටපු සම්බෝලයක් එක්ක උණුවෙන්ම බත් ටිකක් කාලා
අත්තමිමට නිදා ගන්න පැදුරයි කොට්ටෙන් දාලා ලී මේසේ උඩට
ආවේ පාඩමි කරන්න හිතාගෙන.. ඒත් ටික වෙලාවක් පාඩමි කරපු
මට එහෙත්ම නින්දා ගියා ඇහැරුණේ මේස කතා කරන හඬින්

"මැනිකේ ගිහිත් නිදා ගන්නා තමි හොදයි තේද"

"මිමි..මිත්"

"එන්නකෝ තේජා ඔයාට දෙයක් පෙන්නන්න"

කියලා එයා මාව අරන් ගියේ ජනේලේ ගාවට ඊට පස්සෙ

"අර බලන්නකෝ හද තව චුට්ටයි තේද පිරෙන්න නියෙන්නේ"

"මිමි ඔව්වි ඉතින් "

"ඔයා දන්නවද මේ මාසෙට ඔය හද පිරෙන්නෙ ලොකු බලයක්
එක්ක.. ඉතින් එකම එක පැයකට ඔයා ඉස්සරහ පේන්න ඉන්න
මට පුළුවන්"

"මොනවා ඔය ඇත්තමද මේස"

"ඔව් මැනිකේ ඒ දවස උදා වෙන්නේ හරියටම තව සතියකින්..
එදාට තව දෙයක් වෙනවා ඒ තමයි එයාල වැඩ පටන් ගන්න
ඉන්න දවස.. ඔව් මැනිකෙව තවත් පරිස්සන් කරන්න වෙනවා"

"මිමි..මට තේරෙන්නෙ තෑ මාව කාගෙන් ආරක්ෂා කරන්නද කවිද
එයාලා"

"හරි කාලෙට හැමදේම දැනගන්න පුළුවන් වෙයි මැනිකේ දැන් නිදා
ගන්න"

ඒත් එක්කම කොපුලට සීතල සිපුමක් නියපු එයා හුළගත්
එක්කම ඇතට ගියා.

ටික වෙලාවකින් මාත් නිද ගත්ත ගියේ ඉක්මනට මේ ප්‍රශ්න ටික විසදිලා යනවා නම් කියලා හිතාගෙන

උදෙත්ම තැගිටලා මුණත් සෝදගෙන වෙනදට වඩා ඉක්මනට සතුටින් ලැස්ති උතේ මගෙ යාලුවව බලන්න යන්න

"මොකද කෙලී මේ කවදුවත් තැනිව මෙව්වර සතුටින්"

"මට අලුත් යාලුවෙක් හම්බ උනානෙ අත්තමිමා කොළඹ ඉදන් මෙහෙ ආපු"

ඒක කියනවත් එක්කම අත්තමිමා කලබල උනා.. ඒත් පුළුවන් තරම් සන්සුන් වෙලා කතා කරා.

"හ්මි හ්මි වැඩිය ආස්සරේට යන්න ඕනි තෑ කාත් එක්ක උනත්"

"හරි හරි අත්තමිම එයා හරි හොඳයි ඒ වගේම ලස්සනයි.. මට හිතෙනවා එයාගෙ කොණ්ඩෙ වැව්වනම් එයා මං වගේම වෙයි කියලා"

මොකක්දෝ හේතුවකට අත්තමිම කල්පනාවකට වැටෙද්දි එයාටත් වැදලා මම ඉක්මනටම ඉස්කෝලෙට ආවා.

9 කොටස

මං ඉස්කෝලෙට යනකොට අදත් මාත් එක්කම ඒ ගුරුපාර දිගේ මේසත් ආවා.. දැන් ඒක පුරුද්දක් වෙලා..

" දන්නවද මේස සේයා නම් හරිම හොඳයි.. මං හිතත් හිටියෙ කොළඹ උදවිය ගමේ අය එක්ක එව්වර ඇයි හොඳැයිසක් නැ කියල.. ඒත් එයාල එහෙම නෑ.. "

" හ්මිම්.. "

මං ඉතිම් කට රිදෙනකත් එක එක ඒව කියව කියව එද්දින් එයාගෙ එකම උත්තරෙ.. ' හ්මිම් " විතරයි .

ඉස්කෝලෙට යනකොටම සේයන් ආවා..

" Good morning නේජා.. "

" Good morning සේයා.. "

" වෙලාවක මාව ගම බලන්න එක්කත් යන්නකො නේජා.. "

" හරි අපි යමු.. "

සීතාමුසු මුහුනෙන් උත්තර දුන් මම සේයා එක්කම පත්තියට ගියෙ හවසට ඇවිදින්න යන්න එනව කියන පොරොන්දුව මත..

අත්තම්මගෙ දැඩි අවවාද මත හවස මං එළියට බැස්සෙ සේයව මුතගැහෙන්න යන්න..

දැන් නම් ඉතිම් මං කිසිම දේකට බය නෑ.. මොකද මේස ඉන්නවනෙ මා එක්ක..

" මොකදැ උබ තතියම හිතා වෙන්නෙ.. "

" මුකුත් තෑ මේස.. "

සේයා හිතාවෙව් බලන් ඉන්නව මං එතකමි.. එයා එක්ක ගම
වටෙම ඇවිද්ද.. හරිම විනෝදයි..

" එතකොට අර බංගලාව කාගෙද තේජා.. "

ඒ අත්හූන බංගලාව දැක්කත් මගෙ හදගැස්ම නිකන්ම
වැඩිවෙනව..

" මිමි.. ඒක කාගෙද කියල තමි දන්නෑ සේයා.. ඒක බලාගන්නෙ
තමි සිරිල් ආතා.. "

" මට ඒක ඇතුළ බලන්න ආසයි.. "

" පිස්සු හැදිලද සේයා.. ඕකෙ හොල්මනුත් ඇති.. මං දන්න කාලෙ
ඉදන් සිරිල් ආතවත් ඕක ඇතුළට යන්නෙ තැ.. "

" අයියො හොල්මන් කියල දෙයක් තැ කෙල්ලෙ.. "

ඒ එක්කම මට ඇහුනෙ මේස කතා කරන සද්දෙ..

" ඕකිවත් අරගෙන ඉක්මනට මෙනහින් පලයන් මැනිකෙ.. "

තරහ මිශ්‍ර උත කටහඬකින් මේස එහෙම කියද්දි මට හිතූනෙ
මොකක් හරි දෙයක් මගෙන් හංගන්න හදනව කියලයි..

" යමු සේයා අපි.. "

එතනින් එන්න ආපු අපි දෙන්නා දැක්කෙ ටික දුරක් එද්දි හිස්
ඉඩමක තියෙන අඹ ගහක්..

" තේජා කඩමුකො.. ප්‍රභපාත පොල්ලක්වත් නැතෙ.. "

" ගමේ අපිට ඔය ගල් පොළු ඕනෙ නෑ කෙල්ලෙ.. "

කියල මං නැග්ගෙ ගහ උඩට.. අපි දෙන්න අඹ කඩ කඩ ඉද්දි ගුරු පාරෙ දුවිල්ලත් අවිස්සගෙන වේගෙන් ගියේ ලොකුම ලොකු කාර් පහක්..

" ආපෝ දුවිල්ල බලන්නකො මිමිත්.. "

" කවුද සේයා ඒ .. ඔයාලගෙ කවුරු හරිද.. "

" මං නම් අඳුරන්නෑ බං.. "

කතාවෙන් කතාව අඹත් කඩාගෙන අපි ගෙදර එන්න පිටත්වුණා.. සේයා එයාලගෙ ගෙවල් පාරෙන් හැරෙද්දි ඉතිරි ටික යන්න මගෙ තනියට ඒ සුවඳයි දම්වැල් සද්දෙයි ඉතුරු උතා..

" මේස ඇයි අපිට එතනින් යන්න කිව්වෙ.. "

" මේ ඒකට වෙලාව තෙවෙයි.. "

කවද මේ කියන වෙලාව එය්ද කියල හිත හිතම මං ගෙදරට ගියා..

10 කොටස

ගෙදර ගිහිමි අත්තමිමා එක්ක ලීද ගාවට ගිහිමි ඇගපන
සෝදගෙන ආවා.අත්තමිම ඉන්න තැන මේස ඉන්නේ තැනි නිසා
එයාව දකින්න බැරි උනා.

පොල් සම්බල් එක්ක හාල්මැස්සෙක් බැදලා බත් ටිකක් උයලා
අත්තමිම එක්ක ගෙයි දොරකොඩ ඉදගෙන කෑවා.

ටිකකිමි අත්තමිමා නිද ගන්න ගියාම මමත් පොතක් බලාගන්න
ගියා.ටික වෙලාවකින් මටත් හොරෙන්ම මගේ හිත මේසව
හොයන්න අරන් ඒත් තැනි.ටික වෙලාවකින් ආවේ තැනි නිසා මාත්
නින්දට ගියා.

උදෙන්ම ඇහැරිලා ඉස්කෝලේ ගියා.දැන් තමි ඉතින් මම හරි
සතුටින් ඉස්කෝලේ යන්නේ මට දැන් නිවතක් තැනුව කියවන්න
යාලුවෙක් ඉන්නව තෙහ්.

පන්තියට ගිම් ටිකක් වෙලා යද්දි සේයන් දුවගෙන ආව ඉතින්.මේ
කෝලමත් එක්ක ඉද්දි පොඩ්ඩක්වත් සහෝදරයෙක් තැනි අඩුව
තමි දැනෙන්නේ නැ.

" අතේ මේ තේජා මාර වැඩිතෙ හලෝ අර ගියපු වාහන ටික
අපේ ගෙදරටතෙ ඇවිත් තියෙන්නේ"

"අහ් ඇත්තටම"

"ඔව් අතේ මන්ද තේජා මට හරි අමුත්තක් දැනෙනවා හලෝ"

"ඒ මොකද සේයා"

"තැහැ එයාල ටිකක් අමුතුයි වගේ "

ඉතුරු ටික කතා කරන්න බැරි උනේ ටීවර් පත්තියට ආපු නිසා..
එකදිගට උගන්නපු නිසා අපිට කතා කරන්න වෙලාවක් හම්බුනේ
තැනි තරම්..

ඉස්කෝලේ ඇරිල ගෙදර යන අතරමගදී සේයා එයාලගෙ පාරට
හැරෙනවත් එක්කම ඒ පාරේ ඉදන් කාර් එකක් ආවා.. හැබැයි
ඒක සේයලගෙ කාර් එක නෙවෙයි..

ඒත් එක්කම පාරේ දුවිල්ල ඇවිස්සුනේ හරියට කුණාටුවක් වගේ..

" එකපාරටම කොහොමද මේ දුවිල්ල ඇවිස්සුනේ.. "

ඒත් එක්කම මගෙ අතින් කාගෙහරි දැඩි අතක් අල්ලගන්නව
දැනුනා..

" මේස ඔයාද මේ "

" ඔව් "

" මොකද මේ වෙන්නේ "

වචනයක්වත් නොකියපු එයා අර දුවිලි කුණාටුව මැද්දෙන් මාවත්
ඇදගෙන ගියේ පාර අසිතේ නියෙන ගහක් පිටිපස්සට..

ඒත් එක්කම අර දුවිල්ල තැනි වෙලා ගියා වගේම අර කාර් එකත්
අපිව පහුකරන් ගියා..

ආයෙම ගෙවල් පැත්තට යන්න අපි පිටත්වුණා.

" මොනවද මේස මේ වෙන්නේ "

උත්තර තෑ කියල දැන දැනත් මං එකම ප්‍රශ්නේ ඇහුවා..

" ප්‍රභදිම උබට හැමදේටම උත්තර ලැබෙයි.. එතකම් මේව හොයන්නෙපා.. "

" හිමිමි.. මේස.. ඔයා කවද්ද මගේ ඉස්සරහට එන්නෙ.. "

" හෙට.. "

11 කොටස

එයා එහෙම කියලා ගෙදර කඩුල්ල පේන්න ගද්දිම යන්න ගියා. මමත් කඩුල්ල පාත් කරගෙන ඇතුළට ගියා.

වෙනසක් ඔව් කවදුවත් තැනි වෙනසක් මට දැනුණා. ඒ වෙන දෙයක් නෙමේ අපේ පුංචි මැටි ගෙදර පිටිම පස්සට වෙන්න පොඩි කාමරයක් තිබ්බා ඒක කවදුවත් අරින්නවත් ඒක ගැන අහන්නවත් අයිතියක් අත්තමිම මට දුන්නේ නෑ. ඒත් අද ඒක ඇරලා කියලා හොඳටම පේනවා.

මම ඒ කාරයට එබෙන්න යද්දිම

" දැන්ම ඒක ඔයාට බලන්න වෙන්නේ නෑ නේජා පස්සට වෙන්න "

කියලා පරණ විදියටම ඒකට ආසින් ඉබ්බෙක් දලා වැහුවා. ඒත් අත්තමිමාගෙ ඇස්වල කදුදු. ඒත් මම මොනවා කියලා අහන්නද. ටික වෙලාවකිමි අත්තමිමා එක්ක ගිහිමි ඇග සෝදගෙන ආවා.

"මොනාද කෙලී කන්නේ මේ පාර වන්නෙ පොල් ටිකත් ගියේ පාඩුවට නොවැ"

"කමක් තෑ අත්තමිමේ ඔය මොනා හරි ඩිංගක් කාලා කහට
උගුරක් බොමු"

"එහෙම හරි යන්නෙ තෑ නොවැ ඔය කිව්වට උබට බඩකිනි ඇති
නොවැ උදේ ඉදමි මම කාන්තිලෑ දිහාට ගොහිමි හාල් හුන්ඩුවක්
ඉල්ලන් එන්නමි"

එපා කිව්වට අහන එකකෑ. නොකිවට මටත් මහා බඩගින්නක්
තිබ්බා. ඒත් අත්තමිමාගෙ හිතේ ගින්න ඊට වඩා ලොකුයි කියන්න
මම දන්නවා.

අත්තමිමා ගිහිත් එතකමි කියලා කාමර කැල්ලට ගිහිත් පොතක්
බලන්න ගන්නා. පොත අතට ගද්දිම ඒක උඩ තිබ්ලා මොකක්ද
එකක් වැටුනා.

ඒකෙ තිබ්බෙ පරණ කොල කැල්ලක් මම ඒක දිහා නොබලම
පොත ගන්නත්.

ඒත් එක්කම මම දැක්කේ ඒ වැටුණු කොලයට යටින් මොකක් හරි
තියෙනවා ඒක තිසාම ඒක අරන් බලද්දි මම දැක්කේ බොද උන
පිත්තුරයක් එක්ක පරණ ලියුමක් වගේ දෙයක්

ඒත් එක්කම ඇහුනේ අත්තමිමා කඩුල්ල පත්තන සද්දෙ ඉක්මනට
අර දෙක ඉක්මනට පොතක් අස්සට දලා ඉස්සරහට ගියේ.

12 කොටස

අත්තම්මයි මායි කාලා ඉවර උතාට පස්සෙ අත්තම්මා යශෝද
තැන්දලයි දිහා ගියේ මොනාදෝ කෑමක් හදන්න උදව් කරන්න
එන්න කිව්වැයි කියල..

මාත් ඉස්කෝලෙ පොත් ටික අතට ගත්තෙ පාඩම් කරන්න.. ඒ
අතරෙ මට මතක් උනේ හෙට පෝය.. ඒ කියන්නෙ හෙට මට
මේසව බලන්න පුළුවන්.. හිත ඇතුළෙන් මොකක්දෝ සතුවක්
පිනුම්ගහනවා..

හවස් වෙලා මං ගේ පිටිපස්ස ගල්තලාව උඩට ගියේ එයා එන
බව හොඳකාරවම දන්න නිසා..

ඇස් දෙක පියාගෙන හිටිය මට ඇහුනෙ එයා එන සද්දෙ.. ඒ
ආත්මිය සුවද..

" මේස ! "

" මැනිකෙ "

ඒ දැඩි අතක් මගෙ බඳ වටා එනෙතකොට මගෙ ඔළුව තැවතුනෙ
ඔහුගෙ උරතලයක..

" ඔයා කවුද කියන්න මං දන්නෑ මේස.. ඒත්.. මට ඔයා ලග මහා
ආරස්සාවක් දැනෙනවා.. "

වචනයක්වත් නොකිව්ව ඒ දෙනොල් තද වුනෙ මගෙ තලලෙ.. ඒ
පහස හරිම සුන්දරයි..

" හෙට මගෙ ඉස්සරහට එන.... "

මගෙ කතාවට තින නියන්න වුනෙ අත්තමිමා ආපු නිසා..

" කෙලී උබට මං කියල නියෙනව තනිපංගලමෙ මේ ගල්තලාව
අස්සෙ ලගින්න එපාය කියල.. "

අත්තමිමන් එක්කම ගෙට ගිහිමි හෙට සිල් ගන්න අවශ්‍ය රෙදිපිළි
ටික ලෑස්ති කරල රොටියක් පුච්චිත් කාලා.. කහට ඩිංගකුත් බිලා
මං ආයෙම ගියේ පාඩමි කරන්න..

අත්තමිමට තමි නින්ද ගිහිත්..

අහේතුටකටම ගෙදර පොඩි ජනේලෙ ඇරියම මං දැක්කෙ අදත්
අර බංගලාවෙ ඉදන් කවුදෝ කෙනෙක් මේ පැත්ත බලන් ඉන්නව..

හිතේ ගැස්මන් එක්කම ජනේලෙ වහපු මං ගියේ නිදගන්න..

උදේම තැගිටල අත්තමිමයි මායි ලෑස්ති උනේ සිල් ගන්න යන්න..
මල් කඩ කඩ හිටපු මං ගැස්සුනේ මේසගෙ කටහඬින්..

" මැනිකෙ අද හරිම පිං පාටයි.. "

හිතාවක් විතරක් දුන්නු මම අත්තමිමා එක්ක පන්සලට ගියා..

සිල් ඇත්තොත්ට දුනෙ දෙන්න ඇවිත් හිටියෙ සේයලගෙ ගෙදර
අය.. එයාලන් එක්ක තව මහත්තයෙක් ඇවිත් හිටියා.. ඒ
මහත්තයා මං දිහා බලන් හිටියේ මොන වගෙ බැල්මකින්ද කියල
මට තේරුම් ගන්න බැරි උතා..

සිල් පවාරණය කරල අපි ගෙදර ආවා.. රෑ වෙද්දී මං හිටියේ
හරිම තොඉවසිල්ලෙන්..

අත්තම්මා නිදි අතරෙ මගෙ ලගට ආවෙ මේස

මගෙ අතින් අල්ලගත්තු එයා මාවත් එක්කත් ගියේ ගල්තලාව
උඩට.. හඳ පායල නිසා වටේම එළියයි..

" උබට මාව බලන්නම ඕනෙද.. "

" ඔව් මේස.. "

" මං යක්ග ආත්මයක් තේජා.. උබට මේක විශ්වාසද.. "

මොනවද කියන්න ඕනෙ කියල මට හිතාගන්න බෑ.. එයා කවුරු
උනත් මං එයාට ආදරෙයි තෙවෙයිද.. ? මගෙ හිත මගෙන්ම පුශ්න
අහනව..

" මට විශ්වාසයි මේස.. "

ස්ථීර කටහඬින් මං එහෙම කිව්වම මගෙ පිටිපස්සෙන් ඇවිත්
එයා මාව වැළඳගත්තා..

මගෙ බඳ වටේ තිබුණු ඒ අත් මට පේන්න ගත්තා.. ඒ අත්
දම්වැල් වලටම තුවාල වෙලා.. ඒව දකිද්දි මගෙ ඇස්වලට කඳුළු
ආවෙ ඉබේටමයි.

එයාගෙ පැත්තට හැරුණු මම දැක්කෙ ඒ පළල් පපුව.. ඕනෑවටත්
වඩා එළියට තෙරා ආපු උගුරු ඇවේ.. උල් තිකට.. හීනි නොල්..
උල් තහය..

මේ හැමදේටම වඩා ඒ ඇස් !

ඒ ඇස් වලින් මගේ ඇස් අහකට ගන්න තරම් හිත දෙන්න..
යක්ශ ආත්මයක් උනත් දෙවියෙක්ට වඩා ලස්සනක් මේසට
නියෙනව කියලයි මට හිතුවෙ..

" මිමි.. මේ අත් ඊදෙන්නද්ද මේස "

" උබ වෙනුවෙන් ඕනෙම දෙයක් දරාගන්න පුළුවන් මැනිකෙ. "

උබ නම් අධිමාත්‍රික ඇබ්බැහියක් මේස !

" මැනිකෙ රෑ වෙලා.. දැන් ගෙට යන්න.. "

ආයෙම නොපෙනෙන විදියට හැඩගැසුණු එයා යන්න ගියා..

13 කොටස

කාමරෙට ගිහිමි පොතක් අරන් වාඩි වෙද්දි මට මතක් උනේ අර
පින්තූර

ඉක්මනට ඇදලා අරන් ඒක බැලුවා.. මුලින්ම ගත්තේ ෆෝටෝ එක
ඒක ගොඩක් පරණයි.. හැබැයි යාන්තමට සමහර තැන් පෙනුනා..
ඒක ජේන විදියට ෆැමිලි ෆෝටෝ එකක්.. ගොඩක් ලොකු පවුලක්..
ගොඩ දෙනෙක් හිටියා.. කොහොම හරි ලමයි දෙන්නෙක් වඩා
ගෙන ගැනු දෙන්නෙක් හිටියා.. ඒ එක ගැනු කෙනෙක් ගාව තව
වූවි පිරිමි ලමෙක් ඒ ගැනු කෙනාගෙ සායෙ එල්ලිලා හිටියා.. මම
අත්තිමටම දැක්කේ තව පිරිමි කෙනෙකුත් ඇතින් ඉදම් ලමෙක්
වඩාගෙන ඉදියේ

එව්වරයි ඒකෙ තිබුණෙ හොයා ගන්න පුළුවන් තරමෙන්.. ඒත් එවා හරිම අපැහැදිලි කවිද කියලා හොයා ගන්න බැරි තරම්ම

ඊට පස්සෙ අතට ගත්තේ අර ලියුම.. ඒකත් ඒ විදියමයි පුස් කාලා වගේ හැමතැනම සමහර තැන් වෙයෝ කාලා.. ඒත් එක තැනක් හරිම පැහැදිලි වෙලා තිබුණා.. ඒකේ තිබුණේ

"මගෙ ලමයි දෙන්නවම බලා ගන්න අම්මේ උන් මිනිස්සු තෙමේ තිරිසත්තු, ඒක වෙනුවෙන් ඕනි දෙයක් කරයි , පොඩ්ට තමයි උරුමේ එයාව පරිස්සමත් කර ගන්න අම්මේ."

අතේ මන්ද මට පිස්සු වගේ.. කවිද මෙයාලා කොහෙත්ද මේක අපේ ගෙදරට ආවේ.. අනික මොකක්ද ඒක.. කවිද මේ ලමයි

මේවා කල්පනා කරලා ආව ඔළුව කැක්කුමත් එක්ක ගිහින් නිද ගත්තේ තව දුරටත් හිත එක තැනක නියන් පාඩම් කරන්න බෑ කියලා දැනුණ නිසයි.

උදෙත්ම තැගිටලා ඉස්කෝලෙ යද්දි සේයා ඉස්සරහට ආවේ මේ කෙල්ල දැක්කත් ඇති හිතම නිවෙනවා මාර සැහැල්ලුවක් දැනෙන්නේ.. මගෙම කෙනෙක් ලග ඉන්නවා වගේ.

"සේයා..."

"තේජා"

"මොකද සේයා නිකත් මේ අවුලෙන් වගේ"

"තෑ තේජා එදා අර මිනිස්සු ආපු දවසෙ ඉදමි අපේ ගෙදර අය ලොකු ප්‍රශ්නෙක වගේ"

"මොන මිනිස්සුද සේයා"

"අර එදා වාහන ගොඩකිම් අපේ ගෙදරට ආවේ"

"ආත් හරි අපි බලමුකෝ සේයා එන ප්‍රශ්නෙකට මුණ දෙමු"

පව් ඔයා දන්නවා නම් සේයා මට නියෙන ප්‍රශ්න ඔය ප්‍රශ්න වගේ
තෙමේ කියලා කියන්න ඕනෑනම් මේ ලමයාගෙ ඔලුවට ප්‍රශ්න දන්න
උවමනාවක් මට තිබුණෙ නෑ.

14 කොටස

ඉස්කෝලෙ ඉවර වෙලා සේයයි මායි පුරුදු ගුරුපාර දිගෙ ගෙදර
යනගමන් හිටියේ..

මගක් දුර යද්දි දුවිලි අවුස්සගෙන අපෙ ඉස්සරහින් නැවත්තුවෙ
ලොකු කාර් එකක්.. ඒකෙන් බැස්සෙ එදා පන්සලෙදි සේයල එක්ක
හිටිය අර මහත්තය.

" සේයා.. තහින්න මාත් ගෙදර යන්නෙ.. "

" මිමි..මේ කමක් නෑ ගෙහාන් අයිසෙ.. තව ටික දුරයිනෙ මං මෙයා
එක්ක එන්නමි.. "

" එයා එයි ඔයා එන්න දැන් මාත් එක්ක.. "

කියල ඒ ආපු කෙනා සේයවත් එක්කත් යන්න ගියා..

ගෙදර ඇවිත් ඇඟ සෝදගෙන අත්තමිමා තමිබල තිබුනු
මඤ්ඤක්කා කැල්ලත් කාලා පොත් ටික ගන්නෙ පාඩමි කරන්න..

පාඩම් කරල පුරුදු විදියටම අදත් මං ගියෙ ගේ පිටිපස්සෙ
ගලනලාවට.. මගෙ හිත හොයන්නෙම ඒ සුවඳ..

මට මතක් උනෙම එයාගෙ රූපෙ.. ඒ වගෙ කඩවසම් රූපයක්
තවත් මේ මිහිපිට ඇති කියල මට තමි හිතෙන්නෙ නෑ..

ඒ අතරෙ මට මතක් උනේ අර පිංතූරෙ එක්ක තිබුන ලියුම.. මේ
හැමදේම ප්‍රභේලිකාවක්..

" මොනවද මගෙ මැනිකෙ මේ අහස පොළොව ගැටගහන්න තරම්
කල්පතා කොරන්නෙ.. "

කත ලඟින්ම ඒ කටහඬ ඇහෙද්දි වෙන සිතියක හිටපු මම
ගැස්සුනේ නෑ කිව්වොත් බොරු.. ඒත් මට බයක් දැනුනෙ නැහැ..
මොකද මට මේසව ඒ තරම්ම විශ්වාසයි..

ඒ අතක් මගෙ බඳ වටේ ගියා.. ගැහෙන හඳවනක් නැතත් මේස
ලග උතුරන්න ආදරය තිබුනා..

" ඒ ලියුම , ඒ පින්තූරෙ මොනාද මේස ඒ "

" ඉවසන් ඉදපන් මැනිකෙ.. තව කල් තියෙනව.. ඒ වගෙම තව
දෙයක්.. "

" මොකක්ද මේස "

" අර කොළඹ උන්ගෙන් ඇත්වෙලා ඉදපන් "

" මං සේයා එක්ක විතරනෙ කතා කරන්නෙ "

" ඒකි එක්ක උනත් වැඩි ඇයිහොදැයිසක් ඕනෙ නෑ උබේ හොඳට
කියන්නෙ "

මට ඒ වචනවලට කේන්ති.. මට හම්බුන එකම යාලුවන්
අතාරින්න කියලද කියන්නෙ..

" ඒ මගෙ යාලුවා.. මට ඉන්න එකම යාලුවා. "

" උන් යාලුකම් පවත්නන්න හොඳ උන් තෙවෙයි තේජා.. තේරුම් ගනිත්.. "

ඒ හුස්ම වේගෙන් වේගෙන් වැටෙන සද්දෙ ඇහෙනව..

" මට කියල නිදහසක් තැද්ද මේස.. අත්නම්මත් මගෙ හැමදේම හංගනව .. උමුත් මගෙන් හැමදේම හංගනවා.. කවුරුත් මට මුකුත්ම කියන්නැ.. අඩුම හිතෙ නිදහසින් ආශ්‍රය කරන යාලුවාවන් දැන් ආශ්‍රය කරන්න එපාලු.. උමුට කොහොමද මේ දේවල් තේරෙන්නෙ මේස.. උමුට කොහෙත්ද හිතක්.. උමු යක්ශයෙක් විතරයි මේස.. "

අඬ අඬම හිතේ තිබුණු පීඩනය ඒ විදියට පිටකරපු මට ඒ වචනවල බරපතලකම තේරුනේ මේසගෙන් ලැබුණු දරුණු කම්මුල් පාරකිත්..

කම්මුල පුපුරු ගහනව.. කට කොතෙත් ලේ එනව.. හිටත් ඉන්නවත් පණ තැනිකොට අතින් කම්මුලට ආයෙමත් කම්මුල් පාරක් වැදුනා..

" ඔව්.. උමු කියනව වගේ මං යක්ශයෙක්.. හිතක් තැනි එකෙක්.. ඒත් විසිහතර පැයේම මං උමු මත්තෙ තැහෙන්නෙ ඇයි කියල උබ දන්නැ තේජා.. උමු දන්නැ මේ යක්ශයා පෙරේන පරාණයක් ගාතට උබට වහ වැටිල ඉන්නෙ ඇයි කියල.. "

අත්නිම ටික කියද්දි ඒ කටහඬ බිඳිල ගියා වගේම ඒ සීතල ඇඟිලි මගෙ මුණ පුරාම දිව ගියා.. මඑගෙ වතට සනීපයක් දැනුනත් හිතට තම් ඒ වචන පිහිතුවකින් ඇත්තා හා සමානව වද දුන්නා..

" මට.. මට සමාවෙන්න මේස.. අනේන්.. සමාවෙන්න.. තත්.. "

" මට උබත් එක්ක තරහක් තෑ මැනිකෙ.. ගොම්මත් වෙලාවේ මේකට ගාටන්න එපා.. දැන් පලයන් ගෙට.. "

එයා යන්න ගියා.. හිස් හැඟීමෙන් අහස දිහා බලන් හිටපු මම ගැස්සුනේ අත්තම්මගෙ කටහඬින්..

" කෙල්ලෙ.. මං දැන් ටිකදෙනා ඉදන් බලාගෙන උබ මේ ගල්තලාව උඩ ඉදන් කල්පතා කොර කොර ඉන්න එකමයි රාජකාරිය.. "

" එහෙම මුකුත් තෑ අත්තම්මෙ.. "

අත්තම්මා එක්කම ගෙට ගිහිම් රැටන් කාලා පාඩම් කරල හිතට ආපු කුතුහලෙන් එක්ක අදන් මං ජනේලෙ ඇරල බැඳුවෙ ඒ වලව්ව දිහා..

දෙසියනේ අදන් ඒ ඡායාව මං දිහා බලන් ඉන්නවා.. !

හනිකට ජනේලෙ වහපු මම ගියෙ නිදගන්න..

මේස මා එක්ක තරහද දන්නෑ.. මට තව ටිකක් හිතල කතා කරන්න තිබුණා.. මමයි වැරදි..

මං එයාව ඊද්දවා.. මං මහ තරක කෙල්ලෙක්.

ඒව මේව හිත හිතම මට තිත්ද ගිහිම් තිබුනා..

15 කොටස

උදෙණිම ඉක්මනට ලැස්ති වෙලා අත්තමිමා හදලා දුන්න
කුරක්කන් රොටියන් අරන් ඉක්මනට ගැටුවේ ඉස්කෝලෙට
යන්න.මම පන්නිය ඇතුළට යද්දිම සේයාන් හිටියා.

"නේජා අනේ බලන්නකෝ"

"ඇයි සේයා මේ"

"අනේ නේජා බලන්නකෝ අර මනුස්සයා මහා වදයක් වීගෙන
එන්නේ"

"කවුද සේයා"

"අර ඊයේ මගදි මාව එක්කන් ගියේ ගෙනාන් කියලා අයිසා
කෙනෙක්"

"ඉතින් ඇයි මොකක්ද එයා ඔයාට කලේ මොකද එය කියන්නේ"

"නෑ නේජා අනේ මන්ද එයාලා හරි අමුතුවයි මං දිනා උනත් මහා
ඕත්තැනි විදියට එයා බලන්නේ අපේ ගෙදර අයන් මොකට
එයාලව ආශ්‍රය කරනවද මන්ද"

" ඔව්වි ඒක නම් ඇත්ත ඊයේ ඔයාව එක්කන් ගිය වෙලාවෙ මං
දිනාන් කැන විදියට බැලුවේ"

කොහොම හරි ඒ කතාව එනතින් තවත්තන්න උනේ ටීවර් ආපු
නිසා.

"ලමයි මේ අහන්න හෙට අපේ ඉස්කෝලේ සංවත්සර උත්සවය
නියෙනවා ඒකට එන්නේ සේරසිංහ ඇමති ඉතින් වෙනදට වඩා

ලොකුවට උත්සවය පවත්වනවා අද හවසට ඉස්කෝලේ නවතින්න
පුළුවන් අය නවතින්න."

කියලා ටීව් යන්නත් හදලා ආයින් ඇවිත්

"නේජායි සේයයි ඇවිත් මාව හමිබ වෙන්න ස්ටාෆ් රූමි එකේදි"

අපි දෙන්නත් මැඩම් පස්සෙන්ම යද්දි සේයා මට කතට කරලා
කිව්බ දෙයින් මාව පුදුම උතා.

"නේජා දන්නවද සේරසිංහ ඇමති කියන්නේ කවිද කියලා"

"නෑනි කවිද සේයා මම අහලා තියෙන විදියට එව්වර හොඳ
කෙනෙක් නම් තෙමෙයි තේද"

"ඒ නමයි ගෙහාත් අයියගෙ තාත්තා"

"දෙයියනේ"

"ඔව්ව් නේජා අතේ මන්ද් මට නම් මේවා තේරෙන්නෙ නෑ"

කතාවෙන් කතාව ස්ටාෆ් රූමි එකටම ආවා ඊට පස්සෙ ටීව්
කිව්වේ

"නේජා සේයා ඔයාල දෙන්නා නමයි හෙට උත්සවය මෙහෙය
වන්න ඉන්නේ"

දෙයියනේ අපි දෙන්නම පුදුම උතා.

"සේයට ඉන්ග්ලිශ්වලින් පුළුවන් තෙහ් තේජ සිත්හලෙන් "

"මිම් හරි ටීව්"

"අහ් තව දෙයක් දෙන්නම අදින්න ඕනි ඔසරි දෙකක් හරිද"
දෙසියනෙ මේ හදිසියේ කොහොමද මම ඔසරියක් හොයා ගන්නේ.

"ටිව ම..මට..මේ"

ඒත් එක්කම සේයා කිව්වේ.

"ඔයාට ඔසරියක්ද තැන්තේ තේජා මම දෙන්නම් අපේ ගෙදර
ගොඩක් තියෙනවා මගෙ හැට්ටන් ඔයාට ඇති වෙයි තෙහ්"

මැඩම් භිතා වෙලා.

"එහෙනම් දෙන්නම රෙඩ් වෙන්න ඕනි හරි ද"

හරි ටිව කියලා දෙන්නත් එක්කම ස්ටෑෆ් රූම් එකෙන් එළියට
ආවේ දෙගිඩියාවෙන්.

16 කොටස

එක එක දේවල් හිතට එද්දි කල්පනාවෙන්ම ගෙදර ඇවිත්
අත්තමිමාටත් කිව්වේ ඇමති කෙනෙක් එත කතාව නොකියා

"හ්මි හ්මි උබේ ආසාවනෙ එහෙනම් පලයමිකෝ හැබැයි පුනේ
පරිස්සමෙන් හිටපමි"

"හරි අත්තමිමා"

කියලා සතුවත් ගියේ කාමරේට. ඒත් එක්කම එතනට ආවේ මේස

"මැනිකේ උබ ඔය කොරන්න යන වැඩේ හොඳ වැඩක් නෙමේ ඕක
වහාම තවත්තලා දපත්"

"අනේ ඇයි මේස ඔයා එහෙම කියන්නෙ"

කොච්චර හිතේ දෙගිඩියාවෙන් උනත් මමත් හරි ආසාවෙන් හිටියේ
ඔසරිය අදින්නයි උත්සවේ මෙහෙය වන්නයි.

"මැනිකේ උබ දන්නෙ නෑ උබ ඔය කොරන්න යන වැඩේ
බරපතලකම"

මේස එහෙම කියවත් එක්කම මට ඇඳෙන්න ගන්නේ කිසිම
පැත්තකින් මට සැතපීමක් නිදහසක් නෑ කියලා මතක් වෙද්දි.

වෙනද වගේ මාව සතසවන්න නාපු මේස කිව්වේ මෙහෙම දෙයක්.

"හරි කමක් නෑ මැනිකේ උබ පලයමි කොහොමත් කවද හරි
දවසක මේක මෙහෙම වෙනවා කියලා මම දැනත් උන්න හැබැයි
මෙච්චර ඉක්මනට බලාපොරොත්තු උනේ නෑ"

කියලා එයා යන්න ගියේ ඒ වචන හිතට තවත් බරක් වෙද්දී.
වෙනදට නින්දට යද්දි මේස ආවාත් අද නම් ආවෙ නෑ ඉතින් එයා
තරහිම් වෙන්න ඇති.

උදෙත්ම තැගිටලා ආවේ අපිට ඇදගන්නත් නියෙන නිසා.සේයා
ටිකකිම් ආවේ ලොකු මලු දෙකකුත් එල්ලම්

"මෙන්න මේකෙ එක ඔයාට බලන්න ලස්සනයි ද කියලා"

ඒකේ තිබ්බේ ලා නිල් පාට ලස්සන වාම් ඔසරියක් ඒකටම
හරියන්න මාලයක් සෙරෙප්පු දෙකකුත් ගෙනල්ලා තිබ්බා.

"අනේ හරිම ලස්සනයි සුදු ඇත්තමයි ගොඩාක් ස්තුතියි ඔයාට"

"අනේ අනේ මේ මල සොකඩම් තැතුව ඔන්න ඔක ඇතිද බලන්න"

කියලා මගෙ ඇගට දැමීමේ ඔසරියේ හැට්ටේ. ඒකත් ඇගටම
නියලා මහලා වගේ ගාතටම තිබ්බා. ටිකකිම් ටිවර්ස්ලා ඇවිත් අපි
දෙන්නට ඇන්දුවා කොණ්ඩෙන් අල්ලලා ගුලියක් ගැහුවා.

සේයා ඇදලා හිටියේ ලා රෝස පාට ඔසරියක් ඇත්තටම එයන්
හරිම ලස්සනයි .

"බලන්නකෝ නිසා ටිව මේ දෙන්නා අක්කයි තත්හි වගේ නේද
හරිම ලස්සනයි එකම වගේ"

"අනේ ඔව් නේද ශානි ටිව"

ඔහොම කතාවෙන් කතාවෙන් උත්සවේ පටන් ගන්න වෙලාවත්
ආවා.

17 කොටස

ප්‍රධාන ආරාධිත අමුත්තෝ විදියට සේරසිංහ ඇමති වගේම
එයාගෙ පුතා ගෙනානුත් ආවා..

අනෙ මන්ද මට තමි එයාලගෙ මොකක්දෝ අමුත්තක් දැනෙනවි..
සමහරවිට නුහුරු නිසා වෙන්න ඇති කියල මං හිත හදගන්නා..

උත්සවෙ වැඩි හොඳට කෙරීගෙන ගියා.. අපි දෙන්නත් භාරගන්නු
වැඩේ අකුරටම කරා..

" පුතේ දැන් ඔයාල දෙන්න පොඩ්ඩක් වාඩිවෙලා ඉන්න.. ඊළඟට
නියෙන කතා ටික ඉවර වෙන්න ටිකක් වෙලා යයි.. දෙන්නට
මහත්සින් ඇතිනෙ.. "

ටිවර් කෙනෙක් ඇවිත් එහෙම කියපු නිසා අපි දෙන්නා ස්ටේජ්
එක පිටිපස්සෙ පුටුවෙන් එහෙමිම වාඩිවුනා..

" තේජා.. තිබහයි.. මගෙ ලග බීම බෝතලයක් ඇති අපි ඇදුම්
මාරු කරපු ක්ලාස් එකෙ.. ගිහින් බිල එමුකො.. "

" මිමි යං "

කියල අපි දෙන්නා ආවා.. සේයා බෑග් එකෙන් බීම බෝතලේ
හොයන අතරෙ ඇහුනෙ කවුරුහරි උගුර පාදන හඬක්..

" මිහි. මිහික්.."

පිටිපස්ස බලපු අපි දෙන්නා දැක්කෙ දොර ලග ඉන්න ගෙනාත්වි..

මට තමි ඒ මනුස්සයව දැක්කම මොකක්දෝ බයක් දැනුනා..
මේසවත් උන්නා තමි..

" සේයාහි.. "

" ඇ.. ඇයි අයි..යේ.. හි. "

සේයන් හොඳටම බය වෙලා.. ළඟ පාන පේන මානෙ කවුරුත්ම
තැහැ..

" මොකද මේ බය වෙලා මිමි.. "

කියල හරි අමුතු බැල්මකින් එයා සේයා ළඟට ගියා..

" ඔයා අද හරි ලස්සනයි තෙත් සේයාහි.. "

කියල සේයාව වටයක් කරකවපු එයා හොඳට සේයා දිහා බැලුවා..

" ඒක වෙන්න බැ.. මේ පැත්ත හැරියත්.. "

" මොනවද ශෙහාන් අසියේ මේ කරන්නෙ.. "

" කටවහගනින් උබ.. තෑ තෑ ඒක වෙන්න බැ..ඊ "

පුටුවකටත් පසින් ගහල යන්න හැරුනු එයාගෙ ඇස් තැවතුනේ
මගේ ඉත ළඟ..

ඒ බැල්මට මට දැනුනෙ ලොකු අපහසුතාවයක්..

ටික ටික ඒ මනුස්සයා මගෙ ළඟට ආවා.. දෙසියනේ මේස
කොහෙද ඔයා.. අනේ මට බයයි..

හිතන්නවත් වෙලාවක් නොතිය ශෙහාන් කකුල පැටලිල බිමට
ඇදත් වැටුනේ අපි දෙන්නටත් සිද්ද උන දේ හිතාගන්න
බැරිවෙද්දි..

මගේ අතින් ඇදගන්නා සේයා දුවන්න ගන්නෙ කෙලින්ම උත්සවේ දිහාවට..

උත්සවේ මෙහෙයවන වැඩ ආයෙම පටන්ගන්නා.. ටිකකින් ගෙහානුත් ඇවිත් ඉන්නව අපි දෙන්නා දැක්කා..

ඒ ඇස් තිබ්බෙම මං ළග කියලයි මට නම් හිතුවේ..

උත්සවේ වැඩ හොඳට කෙරුනා.. අපි දෙන්නා ගෙදර යන ගමන් හිටියේ..

ඒත් එකපාරටම සිද්ද උනේ නොසිතා දෙයක්...

18 කොටස

එකපාරටම අපේ ඉස්සරහින් තැවැත්තුවේ ගෙහාත්ගෙ කාර් එක.. ඉස්කෝලේදී උන සිද්දිය මතක් වෙල බයටම මාව ගැහෙනව..

" අනේ මේස කොහෙද ඔයා.. "

මගේ හිත කැගහනවා..

ගෙහාත් ටික ටික ළගට එනවා.. ඇවිත් තතර උනේ මගේ අතින් අල්ලගෙන..

" මිමි..ම..ට.. යන්..නන්.. දෙන්න.. නන්.. "

" තේජාව අනාරිතව ගෙනාත්.. "

සේයන් හොඳටම බය වෙලා..

" නමුත් පැත්තකට වෙලා ඉදපත් සේයන්.. නමුත්ල ඔක්කොම අපිව රැවැට්ටුව.. නමුත් ගැන පස්සෙ බලාගන්නමි.. "

එකපාරටම ගෙනාත් මගෙ අතින් අල්ලන් හිටපු අතන් අල්ලන් මහ හසියෙන් කැගහන් බිමට වැටුනෙ හරියට අත උඩට මොකක් හරි වැටුනා වගේ..

මුතට මුත බලාගත්තු සේයයි මායි බැලුවෙ මොකක්ද ඒ උනේ කියල..

" තවත් මොනවද බලන් ඉන්නෙ පලයන් මෙනත්.. "

ඒ කටහඬ කතා ළඟින්ම ඇහෙද්දි මං සේයගෙ අතින් අල්ලගෙන ඉක්මනට ඉක්මනට ආවා.. මොකද මේසට තරහ ගියාම මොන වගේද කියල අමුතුවෙන් කියන්න ඕනෙ නැහැනෙ..

හිත වේගෙන් වේගෙන් ගැහෙනවා.. මොනව මේ සිද්ද වෙන්නෙ..

ගෙදර ඇවිත් තාගෙන පාඩම් කරල හවස මං ගියේ ගල්තලාව උඩට...

එයා එත සද්දෙ මට ඇහෙනවා.. ඒ සුවඳ දැනෙනවා.. උබ නම් ඇබ්බැහියක් මේස !

"ඇයි මේස එයා මගෙ පස්සෙන් එන්නෙ "

" උබට මං කිව්වනෙ උන් එව්වර හොඳ උන් තෙවෙයි කියල.. මේ හැමදේටම හේතුවක් තියෙනව කෙල්ලෙ.. ඒ දේවල් දැන් ටික ටික එළි වෙන්නයි යන්නෙ.. "

" මොනවද ඒ "

" ඉස්සරහදි දැනගන්න ලැබෙයි "

" හ්මිම්.. මේස.. මාත් එක්ක එක්ක තරහ නෑ නේද "

" මට උබත් එකත් තරහ වෙන්න කාරණාවක් නෑ මැනිකෙ.. "

" මට සමාවෙන්න මේස ඒ වගේම ස්තූතියි අපිව බේරගන්නට "

" උබව ආරස්සා කොරන එක මගෙ රාජකාරියෙ කොටහක්නෙ මැනිකෙ "

මේසත් ගියාට පස්සෙ මං ගෙට ගිහිම් පාඩම් කරා.. රෑ අට නවය වෙද්දි මිදුලෙන් එක එක සද්ද ඇහෙන්න ගන්නා..

" කවුදෑ කෙල්ලෙ මේ මහ රෑ "

" අපි ගිහිත් බලමුද අත්තම්මා "

" නෑ නෑ මෙන්න මෙහෙ ගෙට වෙලා ඉදිත්.. "

එකපාරට කවුරුහරි දෙරට තට්ටු කරා.. මට ඒ අතරෙ මතක් වුනේ අද උදේ ඉඳන් සිද්ද වුන දේවල් එක්ක ගෙනාන්ද දන්නෑ කියල..

" අනේ අත්තම්මේ කවුද දන්නෑ.. "

හිතන්නවත් වෙලාවක් නොතිසා ඉස්සරහ දෙරත් කඩාගෙන ගේ ඇතුළට ආවේ කලු පාට ඇඳුම් ඇඳගත්තු මිනිස්සු හය දෙනෙක්..

" කවුද උබලා.. "

" මේ ආව්වියේ.. අපිට ඔහෙත් එක්ක කතාවක් නෑ.. අපිට මේ කෙල්ලව ඕනෙ.. "

බයටම මං අත්තමිමගෙ පිටිපස්සෙ හැංගුනා..

" මගෙ කෙල්ලව.. අනෙ මහත්තයෝ අපිට පාඩුවෙ ඉන්න දීල ආපු අතක් බලා ගන්න යන්නකො.. "

අත්තමිමව එක්කෙනෙක් ඇදල පැත්තකට ගනිද්දි තව කෙනෙක් ඇවිත් මාව අත්වලට හිරකරගත්තෙ හෙල්ලෙන්තවත් බැරි විදියට..

" අනේ අත්තමිමා.. "

ඒ මිනිස්සු මාව ඇදගෙන ගිහිත් වාහනේකට නැග්ගුවා..

අනෙ අද මාව බේරගන්න එන්නෙ නැද්ද මේස ? උබ කොහෙද ?

19 කොටස

උන් මාව වාහනේට දූ ගත්ත ගමන් ඇස් දෙකයි කටයි වැහුවා.

"අනේ මේස ඔයා කෝ"

කියලා මගෙ හිත තත්පරයක් ගානෙම කෑ මොර දෙද්දි ඇස්වලින් කදුලු ගලන් ගියේ මාව තවත් අසරණ කරමින්

වාහනෙ තැවත්තලා මුත් මාව කොහෙටදෝ ඇදගෙන ගියා. ඊට පස්සේ එකෙක් කාට හරි කෝල් එකක් ගන්නා කියලා මට තේරුනා.

"හෙලෝ සර්"

"....."

"අහ් ඔව් සර් අපි පොට් එකට ආවා."

"....."

"හරි සර් "

කියපු උන් මාවත් ඇදගෙන ගියා. මොකක් හරි ගෙයක් වගේ කියලා තේරුනේ කකුල් දෙකට සීතලට ටයිල් පොළොවක් පැහෙද්දි.

මාව එක තැනක පුටුවකට නියලා ගැට ගහලා උන් ගියේ කැගහන්නත් බැරුව මම අසරණ වෙද්දි.

ඒත් එක්කම දෙනුත් දෙනෙක් එන අඩි සද්දයක් ඇහෙද්දි තවත් ඇස්වලින් කදුලු ගලත් ගියේ ඇයි මට මෙහෙම උනේ කියලා දහස් වතාවක් හිත මගෙන් ම ප්‍රශ්න කරද්දි.

කවුරු උනත් ආපු අය මං ලගින්ම හිටගද්දි මාව කිටි කිටියෙ වෙව්ලන්න ගන්නා.

"හහ්..හහ්..හා..ඇහ් යකෝ මේකිව හංගන්නද උන්ගෙ මහ උන් අව්වර බොරුවක් කලේ.."

කව්දෝ මිනිහෙක් එහෙම කිව්වා ඒත් ඒ ඒ කටහඬ මට හොඳටම පුරුදුයි වගේ.. හීල්ස් වගේ අඩි සද්දයක් මගෙ ලගටම ආවා.

"හඬ...ආරක්ශා කරන්නම වටිනවතෙ මහත්තයා ඉතින් මේ
නිකන්ම නිකම් කෙල්ලෙකැ"

එහෙම කියන ගමන් මගෙ කටට වගේ ඇස් බැඳලා තිබ්බ රෙදි
කැල්ල අයිත් කලේ මට උන්ව පේන්න ගද්දි

තෑ මම දැක්කෙ තෑ උන් හිටියෙ කළු පාටින්ම ඇඳන් මාක්ස්
එකක් වගේම අවි කණ්ණාඩෙන් දෑගෙන.. ඒ දෙන්නට පිටිපස්සෙන්
තවත් කෙනෙක් හිටියා.

"ඔයලා මෙයාව කියල හිතන්ද තාත්ති එතකොට අර කොහෙවත්
යන එකියක්ව අවුරුදු ගානක් බලාගත්තේ"

කියාගෙන ඒ කෙල්ලන් ඉස්සරහට එද්දි මේ සේරම දේවල් මගෙ
ඔළුවට බරක් උනේ කිසිම දේක අගක් මුලක් හොයා ගන්න බැරි
වෙද්දි.

"ඔව්ව් දූ ඒත් මෙනත ඒකි මේකි අතර මොකක් හරි සම්බන්ධයක්
තියෙන්නම ඕනි මොකද මේකිගෙ මහ උන්ට වෙන ලමයෙක්ව
හොයා ගන්න තරම් වෙලාවක් එද තිබ්බේ තෑ"

"තාත්ති අපි දැන් මොක්කද මේකිට කරන්නේ"

"මුලින්ම මේකි මේ ඇඳන් ඉන්න බිලවිස් එක පොඩ්ඩක් උස්සලා
ඉන බලපමි"

ඒත් එක්කම ඒ කෙල්ල ඇවිත් මගෙ බිලවිස් එක උස්සුවේ
ගැනියෙක් උනත් මට මහා අපහසුතාවයක් දැනෙද්දි

"හරි තාත්ති මේකි තමයි දැන් අපි මේකට මොකක්ද තාත්ති
කරන්නේ"

20 කොටස

" හරි තාත්ති මේකි තමයි දැන් අපි මේකට මොකක්ද තාත්ති කරන්නේ.. "

" මේකිව අපෙ වැඩේ වෙනකන් ප්‍රවේසමෙන් බලාගන්න ඕනෙ "

" හරි තා.. "

ඒ කෙල්ලට කියන්නම ගිය එකත් සම්පූර්ණ කරගන්න බැරි උනේ එකපාරටම හැමතැනම තිබුණු ලයිට් ඩිම් වෙන්න ගත්තු නිසා..

තත්පරෙන් තත්පරෙ ලයිට්ස් යනව එනව.. දැන් තම් බය හොඳටම වැඩිවෙලා.. මගෙ නොලකට පවා වේලිලා..

මේස මේ ඔයාවත්ද..

" ගිහිත් බලපම් මොකක්ද ලයිට්ස් වලට වෙලා තියෙන්නෙ කියල "

" හරි සර් "

ඒත් ඒ මනුස්සයා එනනිත් අඩියයි ඉස්සරහට තිබ්බෙ හිතුවෙවත් තැනි විදියට බිම වැටිල ඔලුව පැළුනා..

" ඊ මොකද මේ උබලට හරියට ඇවිදින්නවත් බැරිද.. උබවත් ගිහිත් බලපම් "

කියල ඒ කෙනා තව මනුස්සයෙක්ව එනනිත් යැව්වා.. ඒත්.. ඒත් දෙයියනේ ඒ මනුස්සයන් අර විදියටම වැටුනා..

ඒත් එක්කම ඔක්කොම ලයිට්ස් තිවුනා.. කිසිම දෙයක් පේන්නෙ නෑ.. කැලීවලට කපන්න තරම මෙනත අඳුරැයි..

මේ හැමදේම අතරෙ දැනුනේ මගෙ ජීවිතෙ මං ආසම සුවඳ.. ඒ දම්වැල් සද්දෙ.. ඒ හුස්ම..

එකපාරටම මාව බැඳල තිබ්බ ඔක්කොම බැම් ලිහුනා.. මගෙ අතක් හිරවුණෙ ඒ දැඩි අතක් අස්සෙ..

මේ හැමදේම වෙනකම් මෙනත හිටිය කිසිම කෙනෙක්ගෙ සද්දයක්වත් තැන්නෙ ඇයි කියන්න මං දන්නැහැ.. සමහරවිට ඒ මේස නිසා වෙන්න ඇති..

මාවත් ඇදගෙන එනනිත් එළියට ආපු එයා ගුරුපාර දිගෙ මාව ඇදගෙන ආවා..

" මිමි.. මට මහත්සී මේස "

මං එහෙමිම පාර අයිතෙ තිබුණු ගලක් උඩින් වාඩිවුනා..

" කවුද එයාලා.. ඇයි මාව අරන් ගියේ.. මං කවුද මේස මං කවුද.."

හැමදුමත් වගෙ මගෙ කඳුලු ඉස්සර වෙද්දි ඒ රළු අතකින් මගෙ කඳුලු පිහිදැම්මා..

" හැමදේම හරි විදියට විසඳෙයි මැනිකෙ.. ඒත් මට පුළුවන් හැමවෙලේම මං උබව රකිනව.. "

ආයෙමත් ගෙදරට එනකම් අපි අතරෙ කිසිම කතාබහක් සිද්ද උනේ නෑ..

මට මේ සිද්ද උන දේ හිතයක් වගේ.. හිතාගන්න බැ..

ගෙදරට යනකොට අත්තමිමා ඉස්තෝප්පුවේ බලාගත්තු අත බලාගෙන ඉන්නවි..

" අත්තමිමෙ.. "

" අතේ උබ ආවද මගෙ කෙල්ලෙ.. මං හිතුවේ මට උබත් තැනි උතා කියල රත්තරතෙ.. "

මට මේ දේවල් අත්තමිමගෙන් අහන්න ඕනෙ.. මං දන්නව එයා මේවට උත්තර දන්නව.. ඒත් ඇයි මගෙන් හංගන්නෙ..

නිදිමතක් තැනි උතත් අත්තමිමගෙ තුරුලෙ හිටපු මගෙ ඇහැ පියවුණේ කියටද කියල මං දන්නැ..

උදේ මුණකට හෝදගෙන පාඩම් කරල අත්තමිමා එක්ක පිළිකන්නෙ වල්පැල ගලව ගලව හිටපු අපිට ඇහුනෙ ගෙදර දෙරට කවුරුහරි තට්ටු කරන හඬක්..

ඒ ඇවිත් හිටපු කෙනාව දැක්කම තමි මගෙ මුලු ඇගම පණ තැනි වෙලා ගියා..

ඒ හිටියෙ අර ශෙහාන්..

" මේ මහත්තයල ඇයි මෙහෙ.. "

" අපි ආවේ ආවිව් අම්මා එක්ක කාරණාවක් ගැන කතා කරගන්න "

" ඒ මොකක්ද මහත්තයෝ "

" ඇත්තටම මේකයි ආවිච්ඡාමිමෙ.. කෙලින්ම කියන්නමිකො.. මං තේජට කැමති.. මං එයාව කසාද බඳින්න කැමති "

දෙයියනේ මොනවද මේ කියන්නෙ.. මගෙ ඔලුව උඩ අකුණු හත අටක් එකපෙළට පිපිරුණා වගේ..

අහේතුකවම මට මතක් උනේ මේස

21 කොටස

"ඒත් මහත්තයා තාව මේකි ඉස්කෝලෙ යනවා නෙව"

අත්තමිමා එහෙම කිව්වාම තමයි මගෙ හිතට පොඩ්ඩක් හරි සහනයක් දැනුණේ.

"ඒක ප්‍රශ්නයක් කර ගන්න එපා ආවිච්ඡා අමිමේ මගෙන් ඉගෙන ගැනීමය බාදවක් වෙන්නේ නෑ"

මාව වෙච්චලන්න ගන්නා.දෙයියනේ අත්තමිමාත් මේකට කැමති උනොත් මං මොනවා කරන්නද පේන්නෙවත් නැති යක්ශයෙක්ට ආදරය කරනවා කියන්නද?

ටික වෙලාවකිමි ශෙහාන් ගියේ අම්මලත් එක්කම දවසක එන්නමි කියාගෙනමයි.

"ඒ ලමයව මට හරි හුරුපුරුදු පාටයි"

තාමත් වෙවිලමින් හිටිය මං ගාවට ඇවිදින් අත්තමිමා කිව්වේ
මගෙ මුණ දිහා බලාගෙන

"උබ බයවෙන්න එපා කෙලී උබට අහිතක් වෙන්න මම ඉඩ
නියන්නෙ නෑ ඊටත් තව උබේ ජීවිතේ ගොඩාක් දේවල් සිද්ද
වෙන්න තියෙනවා"

තවත් මොනා සිද්ද වෙන්නද දෙවියනේ මට මේ වෙන්නේ සාමාන්‍ය
කෙල්ලෙක්ට වෙන දේවල්ද මට දැන් මේ ජීවිතෙන් එපා වෙලා
තියෙන්නේ

කියලා මගෙ හිත කෑ ගහලා කිව්වත් කටිත් පිට නොවිනේ මගෙ
කරුමවලට අත්තමිමාත් එයාගෙ ජීවිතේ ගෙවනවා තේද කියල
මතක් වෙලා.

"උබ ඒ දරුවව දන්නවාද උබව කොහොමෙයි අදුරන්නේ"

"ඒ..ඒ..අර ඇමතියේ පු..පුතා"

ඒක කියනවත් එක්කම අත්තමිමා අඩි දෙක තුනක් පස්සෙට ගියේ
යකෙක් දැක්කා වගේ දුඬිය පෙරාගෙන

"මො..මොන ඇමතිද කො..කොහොමද උබව දැක්කේ ක...කවද්ද"

මම මුල ඉදමිම හැම දෙයක්ම කිව්වෙ අත්තමිමා එහෙත්ම
පුටුවකට වාරු වෙද්දී

"එහෙනම් ඒ දේවල් සිද්ද වෙනවා මට තවත් ශක්තියක් නෑ මේ
දේවල් බලා ගන්න"

"කෙලී උබ ගේ ඇතුළට වෙලා ඉදින් මම ඇවිත් කතා කොරනකම්
එළි බහින්න එපා"

"කො..කොහෙද අත්තමිමා යන්නේ ඒ...ඒකත් මේ රැ යාමේ"

"බංගලාව පැත්තට ගිහිත් එන්නමි"

කියලා අත්තමිමා මාව දලා ගියේ තවත් මාව අසරණ කරමින් මම
දන්නවා එ ගියේ සිරිල් අත්තව මුණ ගැහෙන්න වෙන්න ඇති

මගෙ ඔලුව දැන් විකාර වෙලා මොනාද මේ මට වෙන්නේ
ඇත්තටම මම කවිද කියලා මගෙ හිත මගෙන්ම අහද්දි මම
අසරණ උනා..

ඒත් එක්කම මට දැනුණේ ඒ සුවද ඒ සද්දෙ ඔව්ව් මම චුට්ටක්
හරි හිත තිදහස් වෙත තැන

ඒත්ද් දෙසියනේ ඒ කවිද ඒක ගැන කල්පනා කරද්දි ඔක්කොටම
වඩා මගෙ ඔලුව ඊදෙන්න ගන්නවා.

එත් ඒ කවිද කියන්න මට ඕනි තෑ මට ඕනි ඒ දෑත් අතර
නිවෙන්න විතරමයි.

22 කොටස

ඒ හුස්ම මගෙ බෙල්ලෙ වදිනව කිනියක් වගෙ දැනෙනවා..
දරාගන්න බැරි මොකක්දෝ ලෝබකමක් මේ ආදරේ ඇතුළෙ
නියෙනවා..

ඒ ශක්තිමත් අත් මගෙ බඳ වටා තදින් එනිලා.. ටිකෙන් ටිකෙන්
ඒ අත් මට පේන්න ගන්නා..

එද පෝය දවසින් පස්සෙ අද තමයි ආයෙම මේස මගෙ
ඉස්සරහට පේන්න ආවේ..

" මැනිකෙ "

" ම..මට මේ දේවල් ඔලුවට බර වැඩියි මේස.. මටත් තේරෙන්නැ
මොනවද මේ සිද්ද වෙන්නෙ කියල.. "

මාව එයාගෙ පැත්තට හරවගන්න මේසගෙ දිගැටි ඇඟිලි මගෙ
මගෙ මුණ පුරාම දගකලා..

"උඔට මං මොකවත්ම වෙන්න දෙන්නැ මැනිකෙ.. උන්ට බෑ උබට
මුකුත්ම කරන්න.. "

එ ඇස්වල නිබ්බෙ තරහක්ද දුකක්ද කියල මට තේරුනේ නෑ

" අත්තමිමත් මගෙන් හැමදේම හංගනව ඔයන් එහෙමයි කවුරුත්
මට කිසිදෙයක් කියන්නෙ නෑ.. හැමදේම අවිල් ජාලාවක් වගේ..
ඇයි ඔයාල මුකුත් කියන්නෙ නැත්තෙ.. "

හැමදමත් වගෙ කඳුළු ඉස්සර වෙද්දි මේසගෙ රළු තොල්
පැටලුනෙ මගෙ දෙතොල් එක්ක..

කවදවත් දැනිල තැනි තරම් පහසක් දැනෙද්දී ඇඟ ඇතුළෙන්
අමුතුවම හැඟීම් ගොන්නක් පොරකනව වගෙ දැනුනා..

ඒ පහසට තතුටෙලා හිටිය මට දැනුනෙ හැම ප්‍රශ්නයක්ම එක
ක්ෂණයකින් අමතක වුනා වගෙ..

දෙනොල් වලින් පටන්ගන්නා භාදුව බෙල්ල වෙනකම් ගෙනයද්දී
මගෙ හිත තම් පුදුමාකාර විදියට නොසන්සුන් වෙලයි තිබුණේ..

මේසගෙ උරහිස උඩ තිබුණු මගෙ අත් ටික ටික තද වෙද්දී මේස
මගෙන් ඇත් වුනෙ තළලටත් උණුසුම් භාදුවක් එකකරගෙනමයි..

මේ තරම් ආදරයක් කොහොමද මම දරාගත්තේ..

" මම උබව රකිනව මැනිකෙ "

අත්තම්මා එන සද්දෙ ඇහෙද්දී මේස යන්න ගියා වගේම මං
තවමත් සිහින ලෝකෙ අතරමං වෙලා වගෙ දැනෙනව..

ඊළග දවසෙ ඉස්කෝලෙ ගියත් හරිම පාලයි.. මොකද අද සේයා
ඇවිල්ල නැහැ..

තනියම ගෙදර යනගමන් ඉද්දී මගෙ ඉස්සරහින් නැවැත්තුවෙ කාර්
එකක්..

ඒකෙන් බැස්සෙ කොටම කොට ගවුමක් ඇඳපු කොන්ඩෙන් පාට
කරපු ගැනු ලමයෙක්.. පෙනුමෙන් අපිට වඩා වැඩිමල් කෙනෙක්..

" තමුත් තේද තේජා කියන්නේ.. "

මං ඉතිම් ඔලුව හෙල්ලුවා..

" ඇයි තමුත්ට කටක් නැද්ද .. කටින් උත්තර දෙනවා.. "

" ඔ..ඔව් මං තමයි තේජා.. "

" හ්මිම්.. නොට් බැඩ් අහ්.. පරිස්සම් වෙලා ඉන්නවා.. "

මං දිහා අමුතු විදියට බලපු ඒ කෙල්ල කටකොතෙ හිතවක්
එක්කම ආයෙ කාර් එකට තැගල යන්න ගියා..

කොහොමත් මට සිද්ද වෙන්නෙ අමුතු දේවල්මතෙ කියල හිත
හදන් මං ගෙදර ආවා..

ගෙදර ඇවිත් ඇඟපත සෝදගෙන අත්තමිමා තමිබිස්ල නිබ්බ
මඤ්ඤෙක්කා කැල්ලන් කාලා පොත් ටික අතට ගනිද්දි ගේ
දොරකොඩි වාහනයක් තවත්තන සද්දෙ ඇහුනා..

හදවත එළියට එන්න තරම් වේගෙන් ගැහෙද්දි දොරකොඩිත්
මතුවුනෙ ගෙහානුයි එයාගෙ ගෙදර අයයි..

අත්තමිමා පපුවත් අල්ලන් බලන් ඉද්දි මං අත්තමිමගෙ පිටුපස්සෙ
හැංගුනෙ මාව මේ මිනිස්සුන්ගෙන් බේරගන්න කියල දෙවියන්ගෙන්
ඉල්ලමින්..

23 කොටස

"හත් දෙල්ගමු හාමිලාගේ චිත්‍රානි හාමු මැනිකේ ඉනින් කොහොමද"

කියාගෙන ඇමති ආවේ අපේ ආච්චි ඉස්සරහට.. මොකක්ද ඒ
කිව්ව තම.. මම දන්නෙ මෙව්වර කාලෙකට චිත්‍රානි කියන්න
විතරයි තෙහ් අහ් අනික මෙ.. මෙයාලා ඊට කලිම් ඉදන්ම
අදුරතවද

"ඉතින් එතකොට මෙ දෙල්ගොඩ හාමිලාගේ යශීරා සේයාවි මම හරි තේද"

එහෙම කිව්වෙ මගෙ පැත්තට හැරීලා.. අත්තමිමා උතත් ඉන්නේ කිසිදේකට බය නැති ගාතට.. ඒ වගේ ආඩම්බර ගාමිබිර පෙනුමක් මම මිට කලිමි දැකලා තිබුණෙ නෑ අත්තමිමගෙන්

"මිමි..මිමි මං තෙමේ ඒ මම තේජා "

"නෑ නෑ ඔව්වි උබලා හරි මේ තමයි දෙල්ගමු වලව්වේ උරුමිමක්කාරී.. තොපි වතසලා දැමිම පවිලේ එක පුරුකක් දෙල්ගමු හාමුලාගේ යශීරා සේයාවි"

කියලා අත්තමිමා මහා හයිසෙන් කෑ ගැහැව්වේ ඒ හඩට හැමෝම ගැස්සිලා යද්දි.. මේ කතා අස්සෙ ඔලුව කැරකෙන්න ගන්න නිසා එහෙමිම පුටුවකට ඇල උනේ මේව තවත් දරා ගන්න බැරුව

"හත් හත් හාත්"

කියලා ඊටත් වඩා හඩකින් හිතා උනේ ඇමතියා.

"සේයාවි...සේයාවි... හත් අවුරුදු ගාතක් මම මේකි කියලා හිතාන වෙන එකියක්ව හැදුවා උබල දන්නවද ආහ්"

"ඔව්වි දන්නවා ඒ තමයි මේකිගෙ අක්කා යශීරා සේයාවිගෙ නිව්ත් සහෝදරී හශීරා සේයාවි"

දෙවියනේ මොනාද මේ මට ඇහෙන්නේ.. එතකොට සේයා කියන්නේ මගෙ සහෝදරීද ? දෙයියනේ මෙව්වර ලග ඉදලන් මගෙම සහෝදරීව මට අදුර ගන්න බැරි තරම්ම මං පවිකාරද ?

"තාත්තී තවත් මොනාද බලන් ඉන්නේ මේකිව අරන් යමු"

එහෙම කිව්වේ අර මට කලින් හම්බ උන ගැනු ලමයා.. පාරේදී
මගෙ තම අහසු එක්කෙනා.. දෙසියනේ එතකොට...

"හඬ කෙල්ලේ මෙහෙ එන්න. මේත් බලන්න මේ තමයි ඔයාලගෙ
අත්තමිමා හඬ හඬ හා...පුනේ උබත් වරෙන්"

කියලා අඩගැහැව්වේ ගෙනාත්ට.. ඒ මිනිහා ඇවිත් ඒ ජරා
ඇස්වලින් මං දිහා බලාගෙනම හිටියා.

ඒත් එක්කම.....

24 කොටස

ඒත් එක්කම ගෙනාත් කිව්ව දේත් එක්ක මගෙ ඉහෙන් කනිත්
දුඬිය දුන්න ගත්තා..

" තාත්තා අපි මේකිව දැන්ම අරන් යමු නේද "

" කොහෙ ගෙනියන්නද බොල මගෙ කෙල්ලව.. එකෙක්වත් අතක්
නියන්නෙ නෑ මගෙ කෙල්ලට.. "

කියල අත්තමිමා වියරුවෙන් වගෙ කැගැහුවා.. අනෙ දෙසියනේ
මේස මාව බේරගන්නකො...

" අනෙ අනෙ තැන්දම්මෙ ඔයාගෙ බිලඩි ප්‍රෙශර් එක වැඩ්වෙයි.. මං මේ කෙල්ලව හොයන්නෙ අවුරුදු 19 ක ඉදන් අතික ඉතිමි අපිටත් අයිතියක් තියෙනව තෙහ් මෙ සේයාවි ගැන මිමි "

මොකක් තැන්දම්මා.. මොකක්ද මේ සිද්ද වෙන්නෙ.. දෙයියනේ මගෙ ඔලුවත් ඊදෙනව.. එතකොට මේ ඇමති කවුද මගෙ..

" හහ් අයිතියක්.. මගෙ කොල්ලවයි කෙල්ලවයි මරාගත්තු උබල වගෙ මිනිමරුවත්ගෙ හුලඟක්වත් වැදෙන්න ඕන්නැ මගෙ කෙල්ලට.. පලයල්ලා සේරම තොරොට් වෙලා.. "

කවුරු ගැනද අත්තමිමා මේ කියන්නෙ.. ඒ .. ඒ මගෙ අම්මා අප්පව්වි ගැනවන්ද..

ඒත් එක්කම ඇමතියෙ ඉස්සරහට ආවෙ එයාගෙ තෝනා කියල කියන්න පුලුවන් කෙනෙක්..

" අම්මේ.. "

" උබේ ඔය ජරා කට්ත් මට අම්මා කියල කතා කරන්නෙපා අනුශා "

දෙයියනේ එතකොට මේ ඉන්නෙ අත්තමිමගෙ දුව ද..

භිතත්තවත් වෙලාවක් නොතියා මට වටේම කළුවර වෙතව දැනෙනවත් එක්කම කාගෙහරි අත් දෙකක් උඩට මාව වැටෙනව දැනුනා...

මේස ඔයා කොහෙද

****

මේස ' s pov

" මගේ මැනිකේ මට උබට දුන්නු පොරොන්දුව ඉස්ට කොරගන්න බැරි වෙලා අද.. මුත් මාව භීර කරල මැනිකේ... මං මං උබව බේරගන්නවා.."

" හත් යක්ශයා උබට දැන් බෑ මෙනෙත් හෙල්ලෙන්තවත්.. උබ දැන් ඉන්නේ මගේ පාලනේ.. මේ සේදිරිස් කට්ටඩිරාලගේ පාලනේ.."

උබල කාටවත් බෑ මගේ මැනිකේට මුකුත් කරන්න.. ආත්ම ගාතක් ඒකිව ආරස්සා කොරෙ එක එකාට බිලි දෙන්න තෙවෙයි යකෝ..

මං බැඳුනේ මේ නිධහනෙ ආරස්සා කොරනවටත් වඩා මගේ මැනිකේව ආරස්සා කොරන්න..

ඒකිට සිරිමක්වත් වෙල නිබ්බොත් උබල හැම එකාවම පණ පිටින් ගිනිනියනව බල්ලෝ බැල්ලියෝ..

මගේ කෙල්ල මාව හොයනව දැනෙනව.. ඒත් මං කොහොමද මැනිකේ උබ ලගට එන්නේ.. මුත් මාව භීර කරල..

අහ් මගේ මුලු සරීරෙම ගිනිගන්නව මැනිකේ.. මට ආයෙ උබව දකින්න බැරි වෙයිද මැනිකේ..

එකම එක ආත්මයකවත් මාව උබේ කරගන්නවද බං

එකම එක වතාවක් මේ යක්ශයට ආදරේ කරනවද...

උබ වෙනුවෙන් මේ යක්ශයා ඕනෙම වේදනවක් දරන්න ලැස්ති මැනිකේ..

ඒත් මුත් උබට කරදරයක් කරොත්...

ගින්නෙන් දැවී දැවී හිටපු මං දැක්කේ සිහියක්පතක් නැති
කෙල්ලව දෝතට අරන් තිබත් ගල උඩට එන අර කාලකන්නියව..

මොකක්ද උබල මගේ මැතිකට කරේ ඉතුරු කරන්නැ මං නොපි
එකෙක්ව

මගේ පාලනය මගෙන්ම ගිලිහෙද්දී සියලුම බන්ධන කඩාගෙන මං
නිදහස් උනා..

වියරු වැටුනු මං කෙලින්ම ගිහිම් කට්ටඩියගෙයි උගේ
ගෝලයගෙයි බෙල්ල කැඩුවා..

ඊළඟට කෙලින්ම ගියේ අර කාලකන්නි ටික ළඟට...

25 කොටස

ඊට පස්සේ මම කෙලින්ම ගියේ අර කාලකන්නි ටික ළඟට.. ඒත්
යනවත් එක්කම මාව පිවිටෙනවා වගේ.. ඔව් ආයිත්.. ඒත් කවිද

"උබ හිතුවද ගුරුත්වහත්සේ නැති උනා කියලා නිකම් ඉඳී කියලා..
ආහ් බොල මම තමයි ගුරුත්වහත්සේගේ ගෝලයා.. හොඳම
ගෝලයා.. උබව මම ලේසියෙන් අතාරින්නේ නෑ"

කියලා මට එක පාරම දැනුණේ මාව බෝතලයක් වගේ ඇතුළේ
හිර වෙලා යනවා.

ඒත් එක්කම අර කාලකන්නි ටික වැඩි පටන් අරන්.. කොහොමද
මම බලන් ඉන්නේ කොහොමද

අර ගෝලයයි කියන එකා මතුරන්න ගද්දි මම දැක්කා මැනිකෙට
සිහිය එනවා.. ඔව් ඇස් අරින්න දගලන ගමන් උබෙ හින
හොයන්නේ මාව.. කොහොමද මැනිකේ මම එන්නේ

ඒත් එක්කම මාව කවුරු හරි නිදහස් කළා දැනුනා.. ඒත් කවිද..
එකපාටම බලද්දි මම දැක්කේ සිරිල් උන්නැහේ.. මගෙ තනි
තොනනියට බංගලාවෙ උන්නු සිරිල් උන්නැහේ.

ඒත් එක්කම අර ගෝලයයි කියන එකාගෙ ඇස් යොමු වෙද්දි මම
ඌව ඇදත් ගියේ කන්දෙ ගැව්මට.. ඌ කැගහද්දින් ඌව එනනිමි
පල්ලට දැමීමේ අරුත් මැනිකෙවත් අරත් යන්න සැරසෙද්දි.

Neja's(Seyavi) pov....

එක පාරම මට සිහිය එද්දි මම ඉදියෙ ගලක් වගේ එකක් උඩ..
ඒ වගේම ගෙහාත් එයාලගෙ පව්ලෙ අයත් ඉදිය.. මගෙ හින
හෙව්වේ මේසව ඒත් එයා ඉදියේ නෑ

ඒ අතර මම දැක්කේ සිරිල් අන්නව.. ඒ මනුස්සයා අර කපුවෙක්
වගේ මනුස්සයෙක් ඉන්න තැනට හොරෙන් ලං වෙලා එනන
වැට්ලා තිබ්බ බෝතලයක් වගේ එකක් ඇරියේ මගෙ ඇස් පුදුම
වෙලා යද්දි.

ඒක අරිනවත් එක්කම මට ආවේ ඒ සුවද ඒ සද්දේ ඔව්ව් ඒ
එයා..ඒත්..ඒත් ඒ කොහොමද ?

ඒත් එක්කම දැක්කේ අර කපුවට එක පාරම කන්ද පාමුලට
ඇදීගෙන යනවා.. පෙනුනේ තැනත් මම දන්නවා ඒ කවිද කියන්න.

ඒත් එක්කම මම දැක්කේ තොයිලයක් වගේ හදලා තිබ්බ මඩුවක්
යට බෙල්ල වෙනම කද වෙනම තිබ්බේ මනුස්සයෙක්ගේ..
දෙසියනේ මේස ඔයා එව්..එව්වර දරුණු කෙනෙක්ද?

ඒත් එක්කම මට ඇහුනේ විලාපයක්.. දෙසියනෙ මේස අර
මනුස්සයාට කන්දෙන් පහලට තල්ලු කරලා.

ඒ දේත් එක්කම කලබල උන ශෙහාන්ලා මාවත් ඇදගෙනම
දුවන්න ගියත් එක පාරම ශෙහාන්ව ඇදිලා ගිහිත් මහා ගලක
ඔලුව වැදුනේ මේ දේවල් දරා ගන්න බැරුව මාව වෙවිලන්න ගද්දි.

ඒත් එක්කම කොහෙන්දෝ ඉදන් ආපු සිරිල් අන්නා මාව ඇදන්
කැලේ ඇතුලට ඇදගෙන ගිහිත් දැමීමේ එතන අත්තමිමා වගේම
සේයන් එක්ක සේයාගෙ ගෙදර අයත් ඉද්දි.

"අනේ සේයා"

දැකපු ගමන් මම පැනලා එයාට බදාගන්නේ මගෙ හිතට
සැතපීමක් දැනෙද්දිත්.

"තංගී".

කියලා මගෙ ඔලුව අතගාද්දි මට දැනුණේ මීට කලිම් කවදුවත්
දැනිලා තැනි හැගීමක්.. මම තවත් තදින් සේයාට බදා ගන්නේ දුලා
යන්න එපා කියන්න වගේ

"මේ දේවල් කොහොමද සිද්ද උනේ අත්තමිමේ අද තමි ඔයා මට
කියන්නම මිනි"

අත්තමිමා මොකක්දෝ කියන්න කට අරිනවත් එක්කම ගල
පැත්තෙන් මහා සද්දයක් ඇහුණේ අපි ඔක්කොම ඒ පැත්ත
බලද්දි.

26 කොටස (අවසාන කොටස)

ගල දිහා බලපු අපි දැක්කෙ අර ඇමතිවයි ඇමති ආරක්ශකයෝ
සේරමයි මරලා දල නියෙන විදිය.. මගෙ ඇගෙ මවිල් කෙලින්
උනා ඒක දැකල..

මෙව්වර වියරුවක්.. දෙයියනේ මේඝ ! එව්වර ආදරණීය
කෙනෙක්ට පුළුවන්ද මෙව්වර වියරු වැටෙන්න...

හුස්මක් පහන දුපු අත්තමිමා කතාව පටන්ගන්නා..

" කෙල්ලෙහ්.. උබ මේ හැමදේම දැනගන්න ඕනෙ දැන් .. උබ
දැනටමත් දන්නව තෙහ් උබෙ තම යශීරා සේයාවි එතකොට මේ
ඉන්නෙ උබෙ නිවුන් සහෝදරී කියලත්.. "

ඔලුව වනපු මං දැක්කෙ කඳුලු පිරුනු ඇස් වලින් මං දිහා බලත්
ඉන්න සේයාව..

" එතකොට උබෙ තාත්තා තමයි මගෙ ලොකු කොල්ලා.. උබලා
අම්මව බැඳල උන් හරිම සන්නෝසෙත් හිටියා.. උබල දෙන්නව
හම්බුතාම ඒ සතුට තවත් වැඩි උනා.. ඒත් ඒ සතුට වැඩිකාලයක්
නිබ්බෙ නැ මගෙ කෙල්ලෙ.. "

කියල අත්තමිමා ඇස් අග කඳුලු බිංදු වින්න පොටෙන්
පිහදගන්නා..

" මගෙ දෙවෙනි දරුවා ඒ කියන්නෙ උබලා තාත්තගෙ එකම තංගි
අනුශා අර කාලකන්නි ඇමතියව බැඳගෙන හැමදේම විනාස
කරන්න ආවා.."

මේ ගල යට නියෙන නිධානෙ නියම උරුමක්කාරි උබ.. උබට
විතරයි මේ නිධානෙ ගන්න පුළුවන්.. උන් උබව ගෙනියන්න හැදුවා
උබ පුංචි සන්දියෙදිම.. ඒත් අපි උබෙ ඉතෙ නියෙන ලපෙ වාගෙම
එකක් මේ කෙලිගෙන් තිබ්බා..

උන් නියම වයස වෙනකම් උබ කියල හිතාන මේ කෙලිව තමයි
හදවඩාගන්නේ..

සිරිල් උන්නැහැ විතරයි මේ සිද්දි සේරෝම දැනගෙන උන්නේ..
උන්දැ හැමදුම මේ හැමදේටම මට උදව් කොරා..සිරිල් කියන්නේ
උබේ අත්තා ඒ කියෙන්නේ මගෙ මල්ලි කෙනෙක්.. එද අනුශලාගෙ
අතින් පවිල විනාස උන වෙලාවේ ජීවිතේ ඉතුරු ටික කැපකරලා
උබව බලාකියා ගන්න හයිසක් උතේ ඒ මනුස්සයා

"ඒ වගේම අර යක්ශ ආත්මෙ උබෙ වටෙ කැරකෙනව කියල මං
දැනත් උන්නා.. මං මුකුත් නොකිවෙ උගෙන් උබට කරදරයක් නැ
කියල දන්න නිසා.. "

හීනෙන් වගේ ඒ ටික අහන් හිටියෙ සිද්ද උන දේවල් ඔලුව වටා
ගිල්ලි එකක් වගෙ මැවෙද්දි..

ඒ මොහොතෙන් පස්සෙ මේසව කොච්චර හෙව්වත් මේස මගෙ
ඉස්සරහට ආවෙ නැ..

උබව මට ඕනෙ කියල මගෙ හිත කැගහනවා..

ඒත් උබ මගෙ ඉස්සරහට අඩියක්වත් තිබ්බෙ නැ මේස..

මං දන්නෙ එකම දෙයයි.. මං උබට ආදරෙයි මේස !

ගැහෙන හදක් තැනි ඔය යක්ශයට මේ කෙල්ල ආදරෙයි..

**

" ඉතිමි ඒක තමයි මගේ කතාව.. තාමත් මට හිතාගන්න බෑ මේස කියන්නෙ ඇත්තක්ද තැත්තමි මායාවක්ද කියල....."

ලමයි ටිකගෙ ඇස්වල කදුදු.. මමත් කදුළුවලින්ම පෙහිලා ගිය කාලයක් තිබ්බා.. ඒත් ඒ හැමදේම අතැරලා මට හයියක් උනේ සේයා.. ඒත් එක්කම ලමයෙක් අත ඉස්සුවා.. මම ඔලුවෙන් කිව්වේ අහන්න කියලා

"මිස් එතකොට මිස් තාමත් ත..."

"ඔව්වි මම තාමත් තනිකඩයි.. ඒ ඇස් ඒ මතක අස්සේ මං තාමත් නිවෙනවා"

මනෝවයිදූවරියක් උන මම මගෙ ලෙක්වර් එක ඒ විදියට ඉවර කරේ ආයෙමත් මගෙ මේසව මගෙ ඉස්සරහ මැව් මැව් පේතව වගෙ දැනෙද්දි..

ඒක ලෙක්වර් එකක්ම තෙවෙයි.. ඒක මගෙ ජීවිත කතාව..

ලෙක්වර් එක ඉවර වෙලා හෝල් එකෙන් එළියට එද්දි කෝල් එකක් ආවෙ සේයාගෙන්..

" හෙලෝ සේයා.. "

.....

ඒත් එක්කම කාගෙදෝ ඇඟක හැප්පුන මාව වැටෙන්න නොදි අල්ලගන්නෙ හැඩ්දැඩි අත් දෙකක්...

මොකක්දෝ හුරුපුරුදු බවක් දැනෙනවත් එක්කම මං බැලුවෙ ඒ ඇස් දිහා....

දෙසියනේ කොහොම විශ්වාස කරන්නද...

එදා පෝය දවසෙ පළවෙනි වතාවට දැකපු ඒ ඇස් දෙකමයි.....!
මටත් හිතාවක් දීපු එයා යන්න ගියා...නිකන්ම නෙමේ මගෙ හිතත්
අරත්ම
මං තාමත් ගල්ගැහිල වගෙ එයා ගියපු දිහා බලන් ඉන්නව....
මේකත් මායාවක්ද ?

.....

" මේස.. මේස.. මාව දල යන්න එපා මේස.. ඔයා කොහෙද මේස.."
ඒ ඇස් දෙක මගෙන් ඇනට යනව පෙනෙද්දි මැදියම් රැයෙදි
ඇහැරුනෙ ඒක ඇත්තටම හිතයක්ද කියල මගෙ හිත මගෙන්ම
ප්‍රශ්න කරද්දි..

ගමෙන් ආපු මේ අවුරුදු හයටම මේසව මතක් උන වාර ගණන
කියල නිම කරන්න බැහැ..

උදෙත්ම තැගිටල ලේස්නි වෙලා අත්ටමිමටයි අක්කටයින් කියල
මං ගියෙ ලෙක්වර් එකට...

ලෙක්වර් එක ඉවර වෙල අහේතුවකට මට ඕනෙ උතා ආයෙම
ගමට යන්න.. ඒ මතක එක්ක ආයෙම සැරයක් තනි වෙන්න..

අක්කා එහෙමත් තැත්නම් සේයාටත් මැසේප් එකක් දැමිම එද්දි
පරක්කු වෙයි කියල.. එහෙමිම වාහනෙ හැරෙව්වෙ ගමට යන්න..

ගම කිට්ටු වෙන්න වෙන්න හදවත ගැලවෙන්න තරම් වේගෙන්
ගැහෙනවා..

යද්දි ටිකක් හවස් උනත් ඒ බංගලාව.. ඒ ගුරුපාර දකිද්දි මගේ
හිතේ පොඩි තිගැස්මක් ඇතිවුනේ ඉබේටමයි..

බංගලාව හොඳටම වල්වැදිල.. සිරිල් අන්නත් තැනිවෙලා දැන්
අවුරුදු දෙකකට කිට්ටුයි..

කාර් එක තවත්තපු මං හෙමින් සැරේ ගියේ අපේ ගෙදර තිබුණු
තැනට..

ගෙයක් තිබුණද කියල හොයන්න බැරි තරම් එතන වල් වැදිල..
හෙමින් සිරුවේ මං කිට්ටු උනේ එ ගල්තලාවට..

මේ ගල්තලාව උඩ අපේ කොච්චර තමි මතක තියෙනවද.. ඇස්
දෙක පියාගතිපු මට මතක් උනේ පළවෙනියටම එයාව මට දැනුණු
විදිය.. ඒ සුවද.. ඒ දම්වැල් සද්දේ.. එදා පෝය දවසේ එයා මගේ
ඉස්සරහට ආපු විදිය.. හැමදේම ෆිල්ම් එකක් හා සමානව මතස
ඇතුළේ දෝංකාර දෙනවා..

ඒත් එක්කම මට ඇහුනේ අඩි සද්දයක්.. ඇස් ඇරපු මට කාවචන්
පේන්න හිටියේ තැහැ.. ආයෙමත් අඩි සද්දයක් ළග ළගම ඇහුණා..

" ක්.. කවුදන්.. "

ඒත් කවුරුවත් පේන්න නැ..

ඒත් එක්කම මට දැනුනේ ඒ සුවද.. ඔව්ව් අවුරුදු ගාතකට පස්සේ
උනත් මට ඒ සුවද අඳුරගන්න පුළුවන්..

" මේස.. ඔයාද මේ.. මේස.. "

භිතත්තවත් වෙලාවක් නොතියා ඒ ශක්තිමත් අත් මගේ බඳ වටා එතුනා වෙද්දි.. මගේ භිත ඇතුලේ ඇවිලෙන හැඟිම් කියාගන්න බැරි තරම් සංකීර්ණයි..

ටික ටික ඒ අත් පේත්ත ගනිද්දි මං හැරුනේ එයාගේ පැත්තට..

" මේස.. මට.. මට සමාවෙන්න මේස.. මං ඔයාව දුල ගියා.. මට සමාවෙන්න.. "

" නෑ මැනිකෙ මමයි උබව දුල ගියේ. "

අවුරුදු හයකට පස්සේ ඒ සීතල දෙනොල් මගේ තලල මත තෙත්වෙද්දි මට දැනුනේ ජීවිතෙට තැවුම් බවක් එක්වුනා වගේ හැඟීමක්..

ඒ රළු අත්වලින් එදා වගේම මගේ කඳුලු පිහිදැමුනා.. ඒ අත් තව තවත් මගේ බඳ වටා තද වෙද්දි ඒ දෙනොල් පැටලුනේ මගේ දෙනොල් එක්ක..

ඒ පහසට තතු වෙලා හිටපු මං පියවි සිහියට ආවේ බෙල්ලට දැනුන සීතල දෙනොල් පහස එක්ක..

" මේස මට දෙයක් දැනගන්න ඕනි "

" මොකක්ද මැනිකෙ "

" එදා මං ලෙක්වර් එක ඉවර වෙලා එද්දි ඔයාගේ වගෙම ඇස් දෙකක් දැක්ක.. ඒ කවුද මේස.. මං දන්නව ඔයා ඒක දන්නව කියල.. "

" උබ දැනගත්ත ඕනෙ තැනි දේවලුන් නියෙතට මැනිකෙ.. ඒක අමතක කොරල දහමි.. "

" ඒත්.. "

ඒ නියුණු බැල්ම ඉදිරියේ මගෙ කට ඉබේම වැහිල ගියා..

" ආයෙ මගෙ ළගට එන්නෙ තැද්ද මේස.. මට ඔයාව ඕනි.. ඉස්සර වගෙ ආයෙ අපිට ඉන්න බැරිද මේස "

මිනිත්තු කිහිපයක් ගතවුනත් මේසගෙන් කිසිම උත්තරයක් නැහැ..

" කතා කරන්නකො "

ඒ නියුණු ඇස්වල ලා කඳුළු පටලයක්..

" අපිට අපිට අයිති තැ මැනිකෙ.. තිත්ත උනත් ඇත්ත පිළිගන්නම වෙනව.. "

" බෑ බෑ බෑ මට ඔයාව ඕනෙ මේස "

" තේරුම් ගනිත් මැනිකෙ.. යක්ශ ආත්මයක් එක්ක මිනිස් ආත්මයක් පැහෙන්නෙ තැ. "

" ඒත් අනෙත් "

මගෙ දෙනොල් උඩින් ඒ ඇඟිල්ලක් නියපු මේස ආයෙම කතා කරන්න ගන්නා..

" හැමදුම මං උබව අහන් ඉදියනෙ මැනිකෙ.. අද උබ මාව අහන් ඉදපන්.. මං උබව එද ඉදලම ආරස්ස කරා.. උබට ආදරේ කරා..

නොලැබෙන බව දැන දැනත් ආදර කරන එක කොවිවර අමාරුද කියල උබ දන්නවද මැනිකෙ.. යක්ශ ආත්මවලට කොයිත්ද ආදරේ කරන්න හිතක්.. ඒත් උබගෙ ඉස්සරහ උබ වෙනුවෙන් මගෙ ප්‍රග ආදරේ උතුරන්න තියෙනව මැනිකෙ.. උබෙ ඔය ඇස් වලින් පෙන ආදරේට මං හරි ලෝබයි බං.. ඒත් අපිට මේ ආත්මෙදි එක්වීමක් නෑ මැනිකෙ.. උබව මට අයිති නෑ.. උබට මං වෙනුවෙන් එකම එක දෙයක් කරන්න පුළුවන්ද මැනිකෙ.. "

" මි..මොකක්ද මං ඔයා වෙනුවෙන් ඕනෙම දෙයක් කරනව මේස "

" ලබන ආත්මෙ මාවම විතරක් ප්‍රාර්ථනා කරපමි මැනිකෙ.. එකම එකම ආත්මෙක හරි විතරක් මට උබගෙ වෙන්න ඉඩක් දියමි එව්වරයි මං උබෙන් ඉල්ලන්නෙ මැනිකෙ.. "

වචනයක්වත් කියාගන්න තරම් හයිසක් මට නෑහැ.. කකුල් දෙක පවා වෙව්ලද්දි මං වාරු උනෙ ඒ හැඩ්දැඩි පපුවට..

" මැනිකෙ දැන් ගෙදර ගියා නමි හරි නේද.. "

" මට බැහැ .. මට ඔයාව දල යන්න බැ. "

" මට දැන් යන්න වෙලාව හරි මැනිකෙ.. ආයෙ ලබන ආත්මෙ හම්බවෙමු "

" නෑ නෑ නෑ එහෙම බැ "

" අපිට යනාර්ථයට මූන දෙන්නම වෙනව මැනිකෙ.. "

" අනේත් මේස මාව දල යන්න එපා "

මේස ටිකෙන් ටිකෙන් නොපෙනී යද්දි.. මගෙ ඇසුන් බොඳ වෙලා ගියෙ මටත් නොදැනිම..

ඇස් අරිද්දි මං හිටියෙ මගෙ කාර් එක ඇතුලෙ.. සිදුවිම් පෙල
එකින් එක මතක් වෙද්දි ඇඬිම පාලනයෙන් ගිලිහුනෙ මට මාවත්
පාලනය කරගන්න නොහැකි වෙද්දි..

ෆෝන් එක එකදිගට ඊන්ග් වෙද්දි මිබැලුවෙ කවුද කියල

' Seya Akka '

" හෙලො අක්කෙ "

කොහෙද පොඩි ඉන්නෙ

"අහ් මං එනගමත් ඉන්නෙ

මොකද කටහඬට වෙලා තියෙන්නෙ.. ඔයා ඇඬුවද පොඩි..

" අහ් මේ අක්කා මං ඇවිල්ල කතා කරමු..

පොඩි

ෆෝන් එකත් කටි කරල කාර් එක පාරට දැමීමෙ කාර් එකෙ
වේගෙ මටත් කන්ට්‍රොල් තැනි වෙද්දි..

ටික දුරක් යද්දි ලොකු කන්ටේනර් එකක් මගෙ පැත්තට ආවෙ
මටත් කරකියාගන්න දෙයක් තැනිවෙද්දි..

අත්තම්මා , සේයා , මේස හැමොම ඇස් ඉස්සරහ මැවි මැවි
පෙනෙද්දි කන්ටේනර් එක කාර් එකෙ හැප්පුනා..

ඇඟ හොල්ලන්නවත් බැ.. අතක්පයක් උස්සගන්නවත් බැරි වෙද්දි
කාර් එක ලගට ආවෙ හුරුපුරුදු රූපයක්..

" උබ.. උබල සේරම එකතු වෙලා මගෙ තාත්තා , අසියා හැමෝවම මරල දැමිම.. උබ උබගෙ අම්මල මැරුව හැටි දන්නෙත් තැනෙ තාම හග්.. උබට ඒක දැනගන්න වෙන්නෙත් තැ.. උබට යහතින් ඉන්න දෙසි කියල හිතුවද.. මං සේරසිංහ ඇමතිගෙ දූ යකොට්.. ගුඩ්බයි ඒනම්"

කියල ඒ කෙල්ල ඇතට යද්දි මට සැහැල්ලුවක් දැනුනා...

හුස්ම අතැරෙන මේ අත්තිම මොහොතෙ මං ප්‍රාර්ථනා කරන්නෙ එකම දෙයයි...

" මේස.. ඔයා අහගෙනද ඉන්නෙ.. මාව ඔයාගෙ ළගට ගන්න මේස.. ඊළග ආත්මෙ අපි අපෙ වෙමු මේස.. "

ඒත් එක්කම මගෙ ළගට ආවේ ඒ රූපේ... ඒත් වෙනද තැනි දෙයක් එයාගෙන් මං දැක්ක.. වෙනද තිබුනු ඒ තියුනු බැල්ම වෙනුවට අද තිබුනෙ හරිම පිං පාටක් කිව්වොත් මං හරි ඒ වගේම වෙනද දම්වැල් හඬ තෑ සුදු ඇදුමකින් සැරසිලා බලන් ඉන්න ආස හිතෙන පිං පාටක් තිබුණෙ.

ලස්සන හිතාවක් එක්කම එයාගෙ ශක්තිමත් අතක් මගෙ පැත්තට දික්කරා වෙද්දි මාත් අමාරුවෙන් ඒ අත අල්ලගන්නා..

ඒත් එක්කම මට දැනුනෙ කියාගන්න බැරි තරම් සැහැල්ලුවක්..

- සමාප්තයි -